

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι πρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 ἰαννουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους· καὶ εἶναι ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Ἰταλίου, 6.

15 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασίλειον

Ἦ ἀνωτέρω ὑπογραφή τῆς ἐν τοῖς Ἀληπασικοῖς χρονικοῖς τοσοῦτον σπουδαίαν κατεχούσης θέσιν διαβοήτου ἐπὶ καλλονῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἥς τὸ πρωτότυπον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Β. Δ. Ζώτου.

Σ. τ. Δ.

Κίττος Κορταξῆς ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς κωμοπόλεως Πλεσσοβίτσας, ὑπῆρξεν ὁ πατήρ τῆς διαβοήτου ἐπὶ καλλονῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς. Ὡς ἐκ τῶν γενεθλίων καὶ τῆς δεδοκιμασμένης αὐτοῦ ἀνδρίας ἀπελάμβανεν οὗτος γενικῆς ὑπολήψεως παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ὑποπτος γενόμενος σκληρῶς κατεδιώχθη ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Βεζύρου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Μαρίνα τις, ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως ὁρμωμένη, ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλῆ τὴν ἐντολὴν νὰ κλέψῃ καὶ τῷ παραδώσῃ τὴν ἐπταετὴ κόρην τοῦ Κίττου, καὶ τὸ μισρὸν γύναιον προσοικειωθὲν τῇ συζύγῳ τοῦ Κορταξῆ μυρία ἤρξατο νὰ τεκταίνεται πρὸςπραγματοποίησιν τοῦ βδελυροῦ σχεδίου.

Ἀποθανόντος δέ τινος τῶν ἐν Φιλιάταις βένδων ὁ Κίττος μετέβη μετὰ τῆς συνεύου Ἀναστασίας, ὅπως συλληπηθῇ τὴν χήραν τοῦ ἀπελθόντος φίλου, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἡ Μαρίνα παραλαβοῦσα δι' ἀπάτης εἰς τὴν ἐαυτῆς οἰκίαν τὴν Βασιλικὴν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σατράπην, ὅστις ἀποστείλας ἀμέσως εἰς ὀρισθὲν τι μέρος ἵππους ταχυδρομικοὺς καὶ ἔνοπλον συνοδίαν, ἀπήγαγε τὸ κοράσιον.

Ἐπανελθὼν ὁ Κίττος καὶ πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν κατοίκων, ἐν ὅλοις διατελούντων καὶ ὑπισχνουμένων ἐκδίκησιν, τὰ περὶ ἀπαγωγῆς τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ θυγατρὸς, περιῆλθεν εἰς τοιαύτην ἀδηνονίαν, ὥστε σχεδὸν παρερρόνησε. Καὶ τὴν μὲν περιουσίαν κατηνάλωσεν ἀφειδῶς διανείμας αὐτὴν πρὸς πάντας ὅσοι ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν πατρικὴν στοργὴν ἐπηγγέλλοντο αὐτῷ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ τέκνου, αὐτὸς δὲ καταβληθεὶς

ὑπὸ τῆς λύπης ὥρυξε τάφον ἐν τῷ ὑπογείῳ τῆς οἰκίας, ἀπέβαλε τὸν δολισμὸν, ἐζώσθη σχοινίον καὶ ἐν νηστεύσει καὶ στερήσεσι διανυκτερεύων ἐπεκκλεῖτο τὴν Θεομήτορα ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τῆς Βασιλικῆς.

Ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν τούτων καὶ τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους προσβληθεὶς ὑπὸ στηθικοῦ νοσήματος, ἀπεβίωσε μετ' ὀλίγον χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἀσπασθῇ τὴν θυγατέρα. Καί τοι προσκληθεὶς πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ, οὐδέποτε ἔστειρε νὰ συναντηθῇ μετὰ ἀσπόνδου ἐχθροῦ, τοῦ παραιτίου τῆς καταστροφῆς του. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου ἐνδύσας εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν καὶ ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα φίλτρου, μετέβη εἰς Ἰωάννινα, καὶ παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ αἰμοχαροῦς Σατράπου. Ὁ Βεζύρης ἄφ' οὗ φιλοφρόνως τὸν ὑπεδέχθη, διανοούμενος βεβαίως τίνι τρόπῳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραμονῇ τοῦ θανάτου ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ σκληροτέρα τὴν ἀγωνίαν, ἡρώτησεν αὐτὸν ποῖαν τινα χάριν ἤθελε νὰ τῷ ἀπονείμῃ πρὸς παραμυθίαν τῶν παθημάτων του. Ὁ δὲ Κίττος δαλεασθεὶς ὑπὸ τῆς ψευδοῦς ταύτης εὐνοίας, συντετριμμένος τὴν καρδίαν ἔπесε κατὰ γῆς γονυπετῆς καὶ ἀνεβόησε δακρύων· «Τὰ μάτια μου! Τὸ φῶς μου! Τὸ παιδί μου!» Τότε ἐμβλέψας ὁ Ἀλῆς μεσιδῶν πρὸς τὸν γέροντα τῷ ἡρνήθη ἀποτόμως καὶ μόνον τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ μακρόθεν, ἂν ἤθελε, τὸ περιπόθητον τέκνον.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ὁ Ἀλῆς, ὁ ἀνήμερος ἐκεῖνος λύκος, ἡγάπησε τὴν Βασιλικὴν μόλις παραδοθεῖσαν εἰς χεῖράς του, εἴτε διότι προησθάνετο ποῖον εὐωδέστατον ἄνθος ἔμελλε νὰ ἐκφανισθῇ ἐκ τοῦ κάλυκος ἐκείνου, εἴτε διότι ἀπ' ἀρχῆς τὸν κατεγόητευεν ἡ ἔμφυτος ἀφέλεια τῆς ἐπταετοῦς παρθένου. Διὸ καὶ ἐπειρᾶτο παντὶ σθένει νὰ ὑπερνικήσῃ διὰ τῶν περιθάλψεων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀμείλικτον ἀντιπάθειαν τοῦ κορασίου.

Ἡμέραν τινα ἡ Βασιλικὴ ἐπισκεπτομένη τὰς κρύπτας τῶν σερραγίων εὗρεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ λαβοῦσα αὐτὴν ἔδραμε καὶ προσπεσούσα τῷ Ἀλῆ ἐξητήσατο τὴν χάριν ἵνα ἐν τῷ ἰδίῳ θαλάμῳ καταθέσῃ τὸ παρήγορον εὔρημα. Ὁ Βεζύρης ἐπαινέσας τὸν θρησκευτικὸν αὐτῆς ζῆλον, ἔστειρε προθύμως, καὶ οὕτω χάριν τῆς Βασιλικῆς ἐν αὐτῇ τῇ φωλεᾷ

τοῦ θηρίου κατηρτίσθη πολύτιμον προσευκτήριον, ὅπου πολλάκις καὶ τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκεῖνο τέρας ἐν ταῖς μεγάλας αὐτοῦ δυσχερείαις προσήρχετο ἰκετεύων.

Δεκαπενταετὴ ἦδη ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Ἀλῆς κατὰ τὸ ὁθωμανικὸν θρήσκευμα καὶ ἐκτοτε τὴν ἡγάπησε μανιωδῶς, καὶ τοι γέρον. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν μεγάλην ἐπιβροχὴν αὐτῆς ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τυράννου πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ σωτηρία πολλῶν.

Ἀλλ' ὅσον ὁ Βεζύρης ἡγάπηε τὴν Βασιλικὴν τόσον ἐμίσει τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Γεώργιον Κίττον, τὸν ὄντως μεγαλοπρεπῆ καὶ ὠραϊότατον ὀπλαρχηγὸν τῆς Πλεσσοβίτσας, τὸν διὰ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ ἀπαθανάτισαντα μετὰ ταῦτα τὴν αἵματόφυρτον τοῦ Μεσολογγίου Λουνέταν. Μὴ ἀνεχόμενος ὁ ζηλότυπος Σατράπης τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἀπῆλκυεν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Ἰωαννίνων ὡς γυναικάδελφος αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ πρῶτον ἐπεχείρησε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μελετωμένου κακουργήματος προπαρασκευάσας διὰ κωνίου φύλλα νικοτιανῆς, ἀλλ' ἀπέτυχεν, εἰδοποιηθέντος τοῦ Κίττου ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κωλέττου· ὕστερον προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς μέγα τι κυνηγέσιον καὶ διέταξε δύο ἐκ τῶν πιστῶν δημίων νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἀποπειρᾷ ἐπληρώθη βαρέως ὁ Κίττος καὶ ἤθελεν ἴσως ἀποθάνῃ νοσηλευόμενος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τοῦ Ἀλῆ, ἂν ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ ἀκούσμεναι δὲν ἀπῆτει τὴν ἰατρίαν του καὶ ἂν δὲν κατετρόμαζε τὸν Ἀλῆν διὰ τῆς ἀπειλῆς ὅτι ἤθελεν αὐτοχειριζομένη συναποθάνῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐντρομος ὁ Ἀλῆς οὐ μόνον ἐφρόντισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ τραυματίου εἰς τὸν ἱκανώτερον τῶν χειρουργῶν του, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἐπετῆρει τὴν θεραπείαν πρὸς ἐξίλασμον τῆς προσφιλοῦς συζύγου.

Οὕτω διήλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου τοῦ τυμβογέρων ἡδὴ ὁ Ἀλῆς· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐπιζησάντων προκύπτει ὅτι ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς μεταβολῆς τῆς τύχης, τῆς προδοσίας τῶν τέκνων του, τῆς λιποταξίας τῶν διασημοτέρων ὀπλαρχηγῶν του, τῆς ἐπικειμένης τιμωρίας τῶν κακουργημάτων του, ὅταν κατέκλινε τὸ πολὺν καὶ θυελλῶδες μέτωπον ἐπὶ τῶν ἄβρῶν γονάτων τῆς Βασιλικῆς, πάραυτα ἐλησμόνει τὰ πάντα καὶ παρεδίδοτο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου, ὡς ἂν ἐπίστευεν ἀδύνατον τὴν καταστροφήν ἐν τοῖς κόλποις τοιοῦτου παραδείσου.

Ἵστερον δὲ ὅτε ἀπεκλείσθη ἐν τῇ λίμνῃ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐβλεπε προσεγγίζοντα τὸν ἀναπόφευκτον ὄλεθρον, ἐν ᾧ τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ψυχὴν δὲν κατέβαλεν ὁ φόβος τοῦ θανάτου, τὸν κατεσπάραττεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἔμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του. Ὅθεν ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτοῦ, προσκαλέσας τὸν

Ἀθανάσιον Βάγιαν ἐνετείλατο νὰ φρονέσῃ τὴν γυναῖκα ἐάν ποτε ὡς ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ πολέμου ἤθελεν ἰδεῖ αὐτὸν ζωηρῶς ἢ πεσόντα ὑπὸ τὸ ξίφος τῶν πολεμίων.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἀλῆς θανάσιμως πληγείς ἀπήτησε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἐξελθὼν ὁ Βάγιας τοῦ δωματίου ἐνθα ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐκυλίετο ἡδὴ ὁ ἀγωνιῶν λέων, ἐπυροβόλησεν ἀσκόπως καὶ ἐπανακάμψας ἀνήγγειλε πρὸς τὸν θνήσκοντα τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τελευταίου πόθου του. Τότε ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του ἐπῆνθισεν ἔσχατον μεῖδιμα καὶ χαίρουσα ἐξεδήμησεν ἡ ἀγρία αὐτοῦ ψυχὴ.

Ἡ Βασιλικὴ αἰχμαλωτισθεῖσα ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σίμου βέη, καὶ ἐκεῖθεν ἐξωρίσθη εἰς Προῦσσαν. Κατὰ δὲ τὸ 1830 ἐλευθερωθεῖσα ἦλθεν εἰς Μεσολόγγιον καὶ κατῴκησεν ἐν τῇ κωμοπόλει Κατοχῇ, ὁπόθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀσθενήσασα βαρέως μετέστη ἐπὶ θεραπείᾳ εἰς Αἰτωλικὸν, ἐνθα καὶ κατέλυσε τὸν βίον ἐν ἔτει 1835.

Διὰ τῆς προστασίας τῆς Βασιλικῆς πολλοὶ πολλάκις ἐσώθησαν τῶν κινδυνευόντων Χριστιανῶν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέγραψεν ἰδίᾳ σελ. 611.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Τί ἀπέβηκεν ὁ Ὀλιβερ μετὰ τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ.

Ἀφ' οὗ διέτρεξαν πολλὰς στενάς ὁδοὺς καὶ σχολιοὺς διαδρόμους, ὁ Σάικς, ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Ὀλιβερ ἐφθασαν εἰς μικράν τινα πλατείαν, ἣτις ἐκ φραγμῶν τινῶν καὶ ποιμνιοστασίων ἐφαίνετο ὅτι ἦτο τόπος ἀγορᾶς βοσκημάτων. Ἐκεῖ ὁ Σάικς ἐβράδυνε τὸ βῆμα, διότι ἡ νεάνις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον δρομαίως τρέχουσα· στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ.

«Μὲ ἀκούεις;» προσέθηκε μετ' ὀργῆς, βλέπων ὅτι ὁ Ὀλιβερ ἐδίσταζε καὶ παρετῆρει περίξ αὐτοῦ.

Εὐρίσκοντο εἰς μέρος σκοτεινὸν, οὐδεὶς ἐκεῖθεν διέβαινε, ὥστε ὁ Ὀλιβερ κατενόησε πληρέστατα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ἀδύνατος· ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Νάνσυ, ἣτις ἐσφιγγεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

«Δός μου τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Σάικς· ἐδῶ, Τοῦρο!»

Ὁ κύων ἤγειρε τὴν κεφαλὴν κνυζῶν.

«Ἐλα, παλληκαρῆ μου, προσέθηκεν ὁ Σάικς, ἐπιθείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ Ὀλιβερ καὶ φρικώδη ἐκτοξεύσας βλασφημίαν, λέξιν ἂν βγάλλῃ, σὲ θέλω, ἀπάνω του· ἐκατάλαβε;»

Ὁ κύων ἐκνύζησε καὶ αὖθις, ἔλειξε τὸ βύγχος αὐτοῦ καὶ ἐκύτταξε τὸν Ὀλιβερ, ὡς εἰ ἐπεθύμει εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ.

«Θὰ κάμῃ ὅπως τοῦ εἶπα, μὰ τὸν Σατανᾶν! εἶπεν ὁ Σάικς, ρίψας ἐπὶ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ βλέμμα θηριώδες, ἐκφράζον συγχρόνως τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ.

— Τώρα ἔξυρεις τί σε περιμένει, ἀγῶρί μου· φώναξε λοιπὸν ἂν ἔχῃς ὀρεξίν· ὁ κύκλος θὰ σε κάμῃ θέλης δὲν θέλης νὰ λουφάξῃς· ἔλα, ἐμπρός, βαδίζετε ᾗρηγορώτερα!»

Ὁ Τοῦρκος ἔσεισε τὴν οὐρὰν, εὐχαριστῶν τὸν πόνον τινὰ τὸν κύριόν του διὰ τοὺς θωπευτικοὺς ἐκείνους λόγους, τοὺς ἀσυνήθεις αὐτῷ· εἶτα ἐκνύζησε καὶ πάλιν πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ἔτρεξε προπορευόμενος τῶν λοιπῶν.

Διήρχοντο τότε τὸ Σμιδφιηλδ, ἀλλὰ καὶ τὸ Grosvenor-Square ἂν διήρχοντο, διὰ τὸν Ὀλιβερ θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ, διότι τὰ μέρη ἐκεῖνα τῷ ἦσαν παντελῶς ἀγνωστα. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὸτάτη καὶ ὀμίχλωδῃ· τὰ φῶτα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων μόλις διεκρίνοντο ἕνεκα τῆς πυκνῆς ὀμίχλης, ἣτις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπηύξανε, παχυλότερον καθιστῶσα τὸ σκοτὸς.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ὀλιβερ ἐδιδουλοῦτο. Ἐβάδιζον ταχέϊ βήματι, ὅτε τὸ ὠρολόγιον τῆς πλησίον ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ὥραν· ἅμα ἀκούσαντες τὸν πρῶτον κτύπον τοῦ ὠρολογίου ὁ τε Σάικς καὶ ἡ Νάνσυ ἔστησαν ἀμέσως καὶ ἠκρασθήσαν μετὰ προσοχῆς.

«Ὁκτὼ ἡ ὥρα, Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ.

— Καὶ τί μοῦ τὸ λές; ἔχω καὶ ἐγὼ αὐτιά, ὑπέλαβε τραχέως ὁ Σάικς.

— Ἦθελαν νὰ εἴξωρα ἂν ἔμπορὸν νὰ ἀκούσουν καὶ αὐτοὶ τὸ ῥωλόγι.

— Βέβαια ἔμπορὸν, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Ὅταν μὲ ἐτσουβάλασαν ἦταν τὸ πανηγύρι τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ ἄκουα ὡς καὶ τῆς διαβολοσφυρίκτραις τῶν παιδιῶν. Τὸ βράδυ ποὺ ἤμουνα κλεισμένος, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν μοναξιά, καὶ ἄκουα τὸ σούσουρο καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἐγίνονταν ἔξω, μοῦ ἤρχετο νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὰ σιδερικά τῆς πόρτας.

— Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ! εἶπεν ἡ Νάνσυ, ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον πάντοτε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούσθη ὁ ἦχος τοῦ ὠρολογίου. Τί κρῖμα, Μπίλ, τί καλὰ καὶ ὡμορφα παιδιὰ!

— Νὰ, τί εἶναι αὐταῖς ἡ παλιογυναῖκες, εἶπεν ὁ Μπίλ· ἐκεῖ ἔχουν πάντα τὸν νοῦν τους. Τί ὡμορφα παιδιὰ! Ἐ! ἂν δὲν ἀπέθαναν, δὲν εὐρίσκονται ὅμως καὶ εἰς καλλιτέραν θέσιν. Ἀς παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ ὀμιλία.»

Ἐφάνη δὲ συγχρόνως ὅτι κατέστειλε ζηλότυπὸν τινα ὄρμην, καὶ σφίγγων ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ νὰ προχωρήσῃ.

1. Ἐφυλάκισαν.

«Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ἡ κόρη· ἂν ἦσο ἐσὺ μέσα, Μπίλ, καὶ ἔμελλε νὰ σε κρεμάσουν αὐριον τὸ πρῶτ' εἰς τὰ ὀκτῶ, δὲν θὰ ἐπερνοῦσα ἔτσι γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴ σου· ὅσῳ ἤθελες ἂς ἐχινόιζες, καὶ τίποτε ἂν δὲν εἶχα νὰ σκεπάζω ταῖς πλάταις μου, θὰ ἐτριγυρνοῦσα ἀπ' ἔξω ὅσον ἡμποροῦν νὰ βαστάξω.

— Τί βγήκε; εἶπεν ὁ Σάικς ἀποτόμως· ἂν δὲν ἡμποροῦσες νὰ μοῦ προμηθεύσῃς μίαν λίμαν καὶ εἰκόσι πηχάις καλὸ σχοινί, καὶ πενήντα μίλια δρόμο ἐκκνες καὶ βῆμα νὰ μὴν ἐβγαίνεις ἀπὸ τὸ σπιτί σου, ὅλο τὸ ἴδιο θὰ ἦτανε δι' ἐμένα· ἔλα, δρόμο, καὶ ἂς μὴ μένωμεν ἐδῶ μίαν ὥραν διὰ νὰ λέμε κουραφέξαλα.»

Ἡ νεάνις ἐκάγχασε, διηυθέτησε τὸ σάλιόν της, καὶ ἐπανέλαβον τὸν δρόμον των, ἀλλ' ὁ Ὀλιβερ ἠσθάνθη τρέμουσαν τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ· παρετῆρσεν αὐτὴν ὅταν διήρχοντο πλησίον ἐνὸς φανοῦ φωταερίου, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ὠχρὰ ὡς νεκρά.

Ἐβάδισαν ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν, δι' ὁδῶν ἀκαθάρτων καὶ ἡκιστα συχνάζομένων· καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι διαβάται οὐς συνήντων, ἐφαίνοντο κατέχοντες ἐν τῇ κοινῇ θέσιν παραπλησίαν τῇ τοῦ κυρίου Σάικς· τέλος εἰσῆλθον εἰς ἀγυιάν τινα ῥυπκωτέραν τῶν λοιπῶν· ὁ κύων ἔτρεξε προπορευόμενος, ὡς εἰ κατελάμβανεν ὅτι πᾶσα προφυλαγὴς πλέον ἦτο περιττή, καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας παλαιοπωλείου τινὸς, ὅπερ ἐφαίνετο ἀκατοίκητον· διότι ἡ οἰκία ἦν ἐτοιμόδροπος, καὶ πινάκιόν τι ἐπὶ τῆς θύρας, ὅπερ ἐφαίνετο κερφωμένον ἐκεῖ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀνήγγελεν ὅτι ἐνοικιάζεται.

«Ὅλα πᾶνε καλὰ,» εἶπεν ὁ Σάικς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔρριψε ἐταστικὸν βλέμμα περίξ.

Ἡ Νάνσυ ἔχωσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ παραθυρόφυλλον, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἤκουσε τὸν ἦχον κώδωνος. Ἐβάδισαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ περιέμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὑποκάτω ἐνὸς φανοῦ· ἤκουσαν συρόμενον μετὰ προσοχῆς ἓνα μοχλὸν καὶ ταῦτο χρόνως σχεδὸν ἡ θύρα ἀνέωχθη ἀθρόως. Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ὁ κύριος Σάικς ἤρπασε τὸν περὶτρομον παιδίον ἐκ τοῦ περιλαίμιου, καὶ εἰσῆλθον πάντες εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ διάδρομος ἦτο σκοτεινόςτατος, περιέμεινε δὲ ὁ εἰσαγαγὼν αὐτοὺς νὰ μοχλεύσῃ ἐκ νέου καὶ ὀχυρώσῃ δι' ἀλύσεων καὶ σιδηρῶν τὴν θύραν.

«Δὲν εἶναι κανεὶς μέσα; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ὁχι, ἀπεκρίνατο μία φωνή, ἣν ὁ Ὀλιβερ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε.

— Οὐτε ὁ γέρος; προσέθηκεν ὁ κακοῦργος.

— Ὁ γέρος εἶναι, ἀπεκρίνατο ἡ φωνή, καὶ εἶχε καταβασμένα ταῦτά· ποῦ σὰς περιέμεινε. Ἐαφνικὸ θὰ τοῦσθῃ ἀπὸ τῆς χαρᾶς, σὰν σὰς ἰδῇ!»

Τὸ ὕφος τῆς ἀπαντήσεως, ὡς καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὀμιλοῦντος δὲν ἦσαν ἄγνωστα τῷ Ὀλιβερ·

χίας και τοῦ ἀπελπισμοῦ, δύναται νὰ φθάσῃ εἰς σημείον, εἰς ὃ ὀλίγιστοι ἄνδρες τολμῶσι νὰ τὴν ἐξωθήσωσιν. Ὁ Ἰουδαῖος κατενόησεν ὅτι ἀνωφελὲς θὰ ἐξηκολούθει ὑποκρινόμενος ὅτι ἐκλαμβάνει δῆθεν τὴν ὁργὴν τῆς Νάνσυ ὡς σιγμιαίαν ἰδιοτροπίαν, καὶ ἐπισθοδρομήσας βήματά τινα ἀκουσίως, ἔρριψε πρὸς τὸν Σάικς πλάγιον βλέμμα, δειλὸν ἄμα καὶ ἱκετευτικόν, ὑποδεικνύς τρόπον τινὰ διὰ πολλοὺς λόγους αὐτῷ ἀπέκειτο ἡ ἐξακολούθησις τοῦ διαλόγου.

Ὁ κύριος Σάικς κατενόησε τὴν σιωπηλὴν ταύτην πρόσκλησιν, καὶ αἰσθανόμενος ἴσως ὅτι συμφέρον διὰ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἣτο νὰ συνέλθῃ πάραυτα εἰς ἑαυτὴν ἡ Νάνσυ, ἐξηρεῖζατο τοῦλάχιστον δύο ἢ τρεῖς δωδεκάδας καταρῶν, βλασφημιῶν καὶ ἀπειλῶν, ὧν ἡ ταχύτης καὶ ἡ ποιικιλία μεγίστην περιεποιούν τιμὴν εἰς τὸ ἐφευρετικὸν αὐτοῦ πνεῦμα. Ἐπειδὴ ὅμως πάντα ταῦτα οὐδὲν ἀποτελέσμα ἐπήνεγκον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὁργῆς του, προσέτρεξεν εἰς συντελεστικώτερα ἐπιχειρήματα.

«Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μὲ αὐτά,» ἀνεκράυγασε, προστιθεὶς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐρωτήσεώς του καὶ μίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ συνηθεστάτην κατάραν, κατὰ τοῦ καλλίστου τῶν κοσμοῦντων τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν χαρακτηριστικῶν, κατάραν ἀσύνετον, ἥτις ἂν ἀπαξ ἐπὶ ἑκατοντακισχιλίων ἐπαναλήψεων αὐτῆς εἰσηκούετο ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅθι ἦτο κίνδυνος ἡ τυφλότης νὰ καταστῇ ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν ἀσθένεια κοινωτέρα τοῦ πυρετοῦ. «Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μὲ αὐτά; Νὰ με πάρουν χίλιοι διάβολοι! Δὲν εἰξεύρεις λοιπὸν ποῖα εἶσαι καὶ τί εἶσαι;

— Ὡ! ναι, μάλιστα, πολὺ καλὰ τὸ εἰξεύρω, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ νεῆνις μετὰ νευρικοῦ γέλωτος, κινουσα τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ καὶ ὑπὸ ἐπιπλάστον ἀδιαφορίαν προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, τὴν συγκίνησιν αὐτῆς.

— Λοιπὸν τότε, κάθησε ἡσυχῇ, προσέθηκεν ὁ Σάικς βρυχώμενος, ὡς συνείθιζε νὰ κάμνῃ ὅταν ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν σκύλον του· εἰδ' ἄλλως, θὰ σε κάμω ἐγὼ νὰ καθήσῃς ἡσυχῇ διὰ πολὺν καιρὸν!

Ἀλλ' ἡ νέα ἐπανέλαβε τὸν γέλωτά της καὶ μετὰ πλείονος ἀδιαφορίας ἢ προτοῦ· εἶτα, ἐκτοξεύσασα λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Σάικς, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδιδε μέχρις αἵματος τὰ χεῖλη.

«Ὅσον καλὰ σοὺ ταιριάζει, ὑπέλαβεν ὁ Σάικς βλέπων αὐτὴν περιφρονητικῶς, νὰ κάμνῃς τὴν εὐσπλαγγνικὴν καὶ τὴν μεγαλόψυχον. Θὰ κάζαντῆσῃ αὐτὸ τὸ παιδί καθὼς τὸ λές, ἂν πιάσῃ σένα φίλην.

— Ναι, εἶμαι φίλη του! ἀνεκράυγασεν ἡ κόρη μετὰ θυμοῦ· καὶ τώρα θὰ προτιμοῦσα νὰ πέσω

Ξερὴ εἰς τὸν δρόμον, ἢ νὰ εὗρεθῶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ὅπου ἐπεράσαμεν πλησίον ἀπόψε, παρὰ ὅπου συνετέλεσα νὰ σύρωμεν ἐδῶ αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀπὸ σήμερα καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κλέπτῃς, ληστῆς, κακοῦργος! καὶ πρέπει δι' αὐτὸ ἐκείνος ὁ ἐλεεινὸς ὁ Ἑβραῖος νὰ το σκοτώσῃ ἢ τὸ ξύλο;

— Ἐλα, ἔλα, Σάικς, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος καὶ πῶς ἐπιτιμητικῶς, δεικνύων αὐτῷ τοὺς νεαροὺς λωποδύτας, οἵτινες ἠκροῶντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν διάλογον· ἡσύχασε, Μπίλ' μὴ μολώνετε, πρέπει νὰ τα φτιάσετε.

— Νὰ τα φτιάσωμεν! ἀνεκράυγασεν ἡ Νάνσυ ἀπελπισ. Γεροκακούργε! Δὲν εἶχα οὐδὲ τὴν ἡμισὴν ἡλικίαν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ ἔβαλες νὰ κλέπτω διὰ σέ! Εἶναι δώδεκα χρόνια τώρα ὅπου κάμνω τὴν ἴδια δουλειά, καὶ πάντοτε διὰ σέ! Ἀλήθεια εἶναι ἡ ὄχι; εἰπέ το, ἀλήθεια;

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος προσπαθὼν νὰ καταπραῖνῃ τὴν Νάνσυ· ἀλλὰ μὲ αὐτὴν τὴν δουλειὰ βγάνεις καὶ σὺ τὸ ψωμί σου· μὲ αὐτὴν ζῇς.

— Μὲ αὐτὴν ζῶ! ἀπεκρίνατο μετὰ σφοδρότητος αὐτῇ· βέβαια, αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ μου, ὅπως καὶ σπῖτι μου εἶναι οἱ δρόμοι, εἴτε κρύο κάμνει, εἴτε βροχὴ, εἴτε λάσπη! Καὶ σὺ εἶσαι, ἄθλιε! σὺ, ὅπου μὲ ἔφερες εἰς αὐτὸ τὸ σημείον, καὶ θὰ με κρατῇς εἰς αὐτὸ ἡμέραν καὶ νύκτα ἕως οὗ ἀποθάνω.

— Θὰ σου συμβῇ χειρότερον ἀπὸ αὐτό! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος θυμώσας ἐκ τῶν μομφῶν αὐτῆς· χειρότερον ἀπὸ αὐτά, ἀκούεις, ἂν μίαν λέξιν εἰπῇς ἀκόμη.

Ἐκείνη ἐσιώπησε, ἀλλ' ἐν τῇ ὁργῇ αὐτῆς ἔτιλλε τὴν κόμην καὶ ἐξέσχίζε τὰ ἐνδύματά της. Ὄρμησε κατὰ τοῦ Ἑβραίου καὶ θὰ τῷ κατέλιπεν ἀναμφιβόλως ἀνεξάλειπτα ἔγνη τῆς ἐκδικήσεώς της, ἂν μὴ παρεμβῆς ἐν καιρῷ ὁ Σάικς τὴν συνελάμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν· κατέβαλεν ἀνωφελεῖς τινὰς προσπαθείας ὅπως ἀποσπασθῇ καὶ ἐλιποθύμησε.

«Τὸ καλλίτερον ἦτο αὐτό, εἶπεν ὁ Σάικς, ἀποθέτων αὐτὴν κατὰ γῆς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου. Εἶναι φοβερὰ χεροδύναμη ὅταν κουρδισθῇ ἔτσι.»

Ὁ Ἑβραῖος ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ ἐμειδίασε· ἡσθάνθη ἀνακούφισιν ἰδὼν ὅτι ἐτελείωσεν ἡ σκηνὴ αὐτῇ· ἀλλ' οὔτε αὐτὸς, οὔτε ὁ Σάικς, οὔτε οἱ νέοι κλέπτει ἐφάνησαν ἀποδόντες μεῖζονα σημασίαν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, ὅπερ ἐθεώρουν συνηθέστατον καὶ φυσικὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμά των.

«Ὁ διάβολος εἶναι νὰ ἔγῃ κίνεις νὰ κάμῃ μὲ γυναῖκες, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἐπαναθεὶς τὴν ῥάβδον εἰς τὴν θέσιν της· ἀλλὰ εἶναι πολὺ πανοῦργος, καὶ τίποτε δὲν θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ

κατορθώσωμεν χωρὶς αὐτάς. Τσάρλυ, πῆγαινε νὰ βάλῃς τὸν Ὀλιβερ νὰ κοιμηθῇ.

— Ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ φορέσῃ αὔριον τὰ καλὰ τοῦ βούχα· ἔ, Φείγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς γελῶν.

— Μὴ φοβάσαι,» εἶπεν ὁ Ἑβραῖος γελῶν ἐπίσης.

Ὁ κύρ Μπέιτς, καταγοητευθεὶς προφανῶς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐντολῆς, ἔλαβε τὸ κηρίον καὶ ὠδήγησε τὸν Ὀλιβερ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ὑπῆρχον δύο ἢ τρεῖς κλῖναι, ὅμοιαι μὲ ἐκεῖνας, ἐφ' ὧν ἄλλοτε ἐκοιμᾶτο ὁ Ὀλιβερ. Ἐκεῖ ὁ κύρ Μπέιτς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασεν ἐξ ὅλης καρδίας, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ὀλιβερ τὰ βδελυρὰ ῥάκη, ἅτινα οὗτος εὐτυχῇ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀποβαλὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Μπράουνλ. Ἡ τύχη τὰ ἔφερε, ὥστε ὁ Φείγγιν νάναγνώριση ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγοράσαντος Ἰουδαίου, καὶ ἡ περίστασις αὕτη τὸν καθωδήγησεν εἰς τὰ ἔγνη τοῦ Ὀλιβερ.

«Βγάλε τὰ γιορτινά σου, εἶπεν ὁ Τσάρλυ· θὰ τα δώσω εἰς τὸν Φείγγιν διὰ νὰ τα φυλάξῃ. Ἀ, χὰ, χὰ! τί νόστιμο!»

Ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ ὑπήκουσε, ἂν καὶ μετὰ πολλῆς δυσθυμίας· ὁ κύρ Μπέιτς ἐτύλιξε τὰ καινουργῇ ἐνδύματα, τὰ ἔλαβεν εἰς χεῖρας καὶ ἐξῆλθε. Κλειδῶσας δὲ τὴν θύραν ἀφῆκε τὸν Ὀλιβερ εἰς τὰ σκοτεινά.

Οἱ γέλωτες τοῦ Μπέιτς καὶ ἡ φωνὴ τῆς μῆς Μπέττυ, ἥτις ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ὠραν, ὅπως περιχύσῃ μὲ νερὰ τὴν λιποθυμήσαν φίλην της καὶ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν, ἤρκουν διὰ νὰ φαιρέσωσι τὸν ὑπνον παντὸς ἄλλου, καὶ εὐτυχαστέρου τοῦ Ὀλιβερ. Ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἦν ἐξηγνημένον ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀσθενείας καὶ μετὰ μικρὸν ἐβούθησεν εἰς ὑπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἡ κακὴ τύχη τοῦ Ὀλιβερ, πρὸς καταστροφὴν τῆς ὑπολήψεώς του, φέρεται εἰς Ἀνδρῶν σπουδαῖον τι ὑποκείμενον.

Συνήθεια ἐπικρατεῖ εἰς τὰ θεάτρα πᾶν καλὸν καὶ αἰμοχαρὲς ῥωμαντικὸν δράμα νὰ περιέχῃ ἀναμιξὶς κωμικὰς καὶ τραγικὰς σκηνάς. Ἐνταῦθα παρουσιάζεται, ἐπὶ στρωμνῆς ἀχυρίνης κατακείμενος, ὁ ἥρως κύπτει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων καὶ τῶν συμφορῶν του· εἶτα ἐν τῇ ἐπομένῃ σκηνῇ, ὁ πιστὸς αὐτοῦ ἱπποκόμος, τὴν τύχην τοῦ κυρίου του ἀγνοῶν, ἔρχεται ὅπως φαιδρύνῃ τὸ ἀκροατήριον διὰ κωμικοῦ ἔσματος. Ἐν τῷ μετὰ συγκινήσεως βλέπομεν τὴν ἡρώδα εὐρισκομένην εἰς τὴν διάκρισιν ὑπερηφάνου καὶ σκληροῦ βαρύνου, κινδυνεύουσας νὰ πολέσῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ζωὴν, καὶ ἔλκουσαν ἐγχειρίδιον ὅπως σῶσῃ ἐκείνην ἀναλώμασι ταύτης· καθ' ἣν στιγμὴν κορυφούται τὸ ἐνδιαφέρον, ἀκούομεν συριγμὸν καὶ παραχρῆμα ἰδοὺ ἡμεῖς μεταβιβάζομενοι εἰς τὴν μεγάλην τοῦ πύργου αἰθουσαν, ἐν ᾗ πολλοὶ ἀρχιτερίκλινοι ἄδει εὐθύμως, ἐπαδόν-

των τῶν δουλοπαροίκων· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι νὰ κάμωσι, ἀπέρχονται ὅλοι ἐν ἔσμασι καὶ χοροῖς.

Αἱ τοιαῦται ἀλλαγὰι τῆς σκηνῆς φαίνονται ἡμῖν γελοῖαι, ἀλλ' ὅμως οὐδόλως στεροῦνται ὑποστάσεως, ὡς φαίνεται ἡμῖν εὐθὺς ἐκ πρώτης ὀψεως. Ἐν τῷ βίῳ συνηθέσταται εἰσι τοιαῦται ἀντιθέσεις, καὶ συχνότατα βλέπομεν ἐδῶ μὲν ἑορτάς, ἐκεῖ δὲ κλίνην ἀγωνιῶντος, ὅτε μὲν Ὀλίφιν καὶ πένθος, ὅτε δὲ χαρὰν καὶ ἡδονάς. Ἀλλὰ τότε ἀντὶ παθητικῶν θεατῶν ἡμεῖς αὐτοὶ ἐσμὲν καὶ ἡθοιοὶ τῶν συμβαινόντων καὶ τὸ πᾶν φαίνεται ἡμῖν ὅλως ἄλλοιον. Αἱ ἀπότομοι ἐκείναι μεταπτώσεις, αἱ ἀπροσδόκητοι ἐκρήξεις θυμοῦ ἢ δακρύων, μηδόλως ἐκπληττουσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ κόσμου, φαίνονται ἡμῖν γελοῖαι καὶ παράλογοι, ὅταν ὡς ἀπλοὶ θεαταὶ παριστάμεθα ἐν τῷ θεάτρῳ.

Οὐ μόνον δὲ καθιερώθησαν αἱ αἰφνίδιαι μεταβολαὶ τῆς σκηνῆς, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, διὰ μακρᾶς χρήσεως ἐν τοῖς βιβλίοις, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν θεωροῦνται ἀπαραίτητοι πρὸς ἐνδειξιν συγγραφικῆς τέχνης. Ὑπάρχουσι μάλιστα κριτικοὶ, ἐκτιμῶντες τὴν ἱκανότητα τοῦ συγγραφέως, ἀναλόγως τῶν δυσχερειῶν ἃς ἐν τέλει ἐκάστου κεφαλαίου ἐπισωρεύει παρὰ τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ του δρῶντα πρόσωπα. Τὸ βραχὺ τοῦτο προοίμιον ἴσως φανῇ ἄσκοπον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ διείδῃ ὅτι διὰ τοῦ λεπτοῦ τούτου τρόπου ἠθέλησεν ὁ ἱστορικὸς τοῦ αὐτοῦ τούτου τρόπου ἠθέλησεν ὁ ἱστορικὸς νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ ὅτι σκοπεῖ νὰ τον ὀδηγήσῃ αὐθις εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ἠθέλησε διὰ τούτου νὰποδείξῃ ὅτι τὸ ταξίδιον δὲν εἶναι ἀδικοιολόγητον.

Πρῶτον τινὰ λίαν ἐνωρὶς ὁ κύριος Μπάμμυλ ἐξῆλθε τοῦ πτωχοκομείου καὶ μεγαλοπρεπεῖ βήματι διέβαινε τὴν μεγάλην δόδον. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ ἀπετυπώτο ὡς συνήθως τὸ μεγαλεῖον, ἐν γένει δὲ ἀήστραπτεν ὅλος ἐκ τῆς αἴγλης καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ κλητορικοῦ ἀξιώματος. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐθώπευον χαριέντως τὸν τρίκωχον πῖλον καὶ τὴν στολὴν αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα του ἐνεῖχε βαθύτητα, τὸ δὲ ὑπερήφανον βῆμά του ἐμαρτύρει ὅτι σκέψεις σοβαρᾶι, ὧν ἡ σπουδαιότης δὲν ἐπέτρεπε νάνακοινωθῶσιν εἰς ἕτερον, ἐπλήρουν τὸν κλητορικὸν του ἐγκέφαλον.

Ὁ κύριος Μπάμμυλ οὐδὲ κἂν ἐβράδυνε τὸ βῆμά του διὰ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῶν μικροπόρων καὶ τῶν ἄλλων οἵτινες εὐσεβάστως προσηγόρευον αὐτὸν καθ' ὁδόν, μολὶς δ' ἀπεκρίνετο εἰς τοὺς χαίρετισμούς αὐτῶν διὰ ταχείας χειρονομίας. Ἐτήρησε δὲ τοιαύτην ἐπιβλητικὴν στάσιν μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγορικίαν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Μάνν ἠγρόπνευε μετ' ἐνοριακῆς μερίμνης ἐπὶ τῆς ἐμπειστυμένης αὐτῇ ἀγέλης τῶν πτωχῶν παιδιῶν.

«Εἰς τὸν διάβολον, ὁ κλητὴρ! εἶπεν ἡ κυρία Μάνν ἀκούσας τὸν κρότον ὃν ἐποίησε ὁ κύριος Μπάμμπλ, κρούων μετ' ἀνυπομονησίας τὴν θύραν τοῦ κήπου· χωρὶς ἄλλο αὐτὸς θὰ ᾔδει ποῦ μὲς ἔρχεται τόσῳ πρῶτ!— Ἀ! κύριε Μπάμμπλ, ἤμην βεβαία πῶς θὰ ᾔσθες σεῖς! πόσῃ χαρὰν μοῦ κάμνετε. Ἐμῶντε λοιπὸν, κύριε, σὰς παρκαλῶ!»

Αἱ πρῶται φράσεις ἐλέχθησαν πρὸς τὴν Σουάνναν, τὰ δὲ ἐπιφωνήματα ἀγαλλιᾶσεως πρὸς τὸν κύριον Μπάμμπλ, ἐν ᾧ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ εἰσήγε τὸν κλητὴρα μετὰ προθυμίας καὶ σεβασμοῦ.

«Κυρία Μάνν, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, πίπτων νοηλῶς ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἀντὶ νὰ καθίσῃ ἀποτόμως ὡς χυδαῖος ἄνθρωπος· καλημέρα, κυρία Μάνν.

— Καλημέρα σας, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν μετὰ χαρίεντος μειδιάματος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ᾔσθες καλὰ εἰς τὴν ὑγίειάν σας, κύριε;

— Ἔτσι κ' ἔτσι, κυρία Μάνν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μπάμμπλ. Χμ! Ὁ ἐνοριακὸς βίος δὲν εἶναι ἐστρωμένος ἀπὸ τριαντάφυλλα.

— Ἀ! κύριε Μπάμμπλ, κ' ἐγὼ τὸ ἔξυρω τί τραῖά κάνεις εἰς τὸν ἐνοριακὸν βίον! ἀπεκρίνατο ἐκείνη.

Ἐὰν τὰ παιδιὰ τοῦ πτωχοκομείου ἤκουον τοὺς λόγους τούτους δὲν θὰ ἔλειπον νὰ τοὺς ἐπισφραγίσωσι διὰ τῶν ὀδυνῶν των.

«Ὁ ἐνοριακὸς βίος, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, κυτῶν διὰ τῆς βλάβου τὴν τράπεζαν, εἶναι βίος κοπιαστικὸς, ἀνήσυχος, τρικυμῶδης· ἀλλὰ εἰς τὸν πῶς ἡ τύχη ὅλων τῶν δημοσίων λειτουργῶν εἶναι νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ἐκτεθειμένοι εἰς διωγμούς.»

Ἡ κυρία Μάνν, καίτοι μὴ ἐννοήσας καλῶς τί ἤθελε διὰ τούτου νὰ εἴπῃ ὁ κλητὴρ, ὕψωσεν ὅμως τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς συμπονοῦσα δῆθεν, καὶ ἐστένανε.

«Ἀ! ἔχετε δίκαιον νὰ στεναίξετε, κυρία Μάνν!» εἶπεν ὁ κλητὴρ.

Βλέπουσα ὅτι καλῶς ἐποίησε, ἡ κυρία Μάνν ἐξέπεμψε καὶ δεύτερον στεναγμόν, τὰ μέγιστα εὐχαριστήσαντα τὸν δημόσιον λειτουργόν, ὅστις καταστείλας χάριεν μειδιάμα, παρετήρησε τὸν τρίκωχον πῖλόν του μετὰ μεγάλης σοβαρότητος καὶ εἶπε·

«Κυρία Μάνν, ἀναχωρῶ αὖριον διὰ Λονδίνον.

— Πῶς, κύριε Μπάμμπλ! εἶπεν ἐκείνη ὀπισθοχωροῦσα δύο βήματα.

— Ναί, κυρία, διὰ Λονδίνον, ἀπεκρίθη ὁ κλητὴρ. Ἀναχωρῶ μὲ τὸ λεωφορεῖον καὶ θὰ ἔχω μαζί μου δύο πτωχοὺς τοῦ καταστήματος. Ἐκἀμαμεν αἰτησιν διὰ νὰ τοὺς τοποθετήσωμεν εἰς ἄλλο κατάστημα, καὶ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον μ' ἐπεφόρτισε, ἐμὲ, ἀκούετε, κυρία Μάνν, νὰ παρκαταθῶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Κλάρκεν-

γουελλ, ὅπου θὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις. Καὶ ἤθελα νὰ εἴξεν, προσέθηκεν ἀνορθούμενος μετ' ἀξιοπρεπείας, πῶς τὸ δικαστήριον αὐτὸ θὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' ἐμὲ, ἂν δὲν τοὺς στείλῃ αὐτοὺς ὅπου χρειάζεται.

— Ἀ! κύριε, Μπάμμπλ, μὴ εἴσθε τόσον ἀσθηρὸς, εἶπε μειλιχίως ἡ κυρία Μάνν, προσπαθοῦσα νὰ καταπραῖνῃ τὸν κλητὴρα.

— Τὸ σφάλμα θὰ ᾔδει ἰδικόν των, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ· καὶ ἂν, δὲν τελειώσωσι τὴν ὑπόθεσιν καθὼς πρέπει, κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των πρέπει νὰ ἔχουν παράπονα.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ εἶπε ταῦτα μετὰ τόνου τοσοῦτον ἀποφασιστικοῦ καὶ τοσοῦτον ἀπειλητικοῦ, ὥστε ἡ κυρία Μάνν ἐτρόμαξε.

«Καὶ θὰ πᾶτε μὲ τὸ λεωφορεῖον; εἶπεν αὕτη ἐπὶ τέλους. Ἐνόμιζα πῶς συνήθως τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔστελλαν μὲ τὸ κάρρο.

— Μάλιστα, κυρία Μάνν, ὅταν ᾔδει ἀσθενεῖς, εἶπεν ὁ κλητὴρ· τοὺς βάλλομεν εἰς κάρρον ξέσκεπον, διότι ἂν ᾔδει εἰς ἀμαξάν κλειστήν θὰ τοὺς ἔβλαπτε τὸ βῆμα τοῦ ἀέρος.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Μάνν.

— Ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἕνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν δύο ἐταιριῶν τῶν λεωφορεῶν, ἡ μία ἐδέχθη νὰ τοὺς πάρῃ πολὺ εὐθηνά, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ. Εἶναι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ ὑπελογίσασαμεν πῶς τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς θὰ κοστίσουν δύο λίρας στεργλίνας ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας. . . ἂν κατορθώσωμεν, ἐννοεῖται, νὰ τοὺς φορτώσωμεν εἰς κάμμιαν ἄλλην ἐνορίαν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ το κατορθώσωμεν, ἐκτὸς ἂν τοὺς καταιβῇ εἰς τὸν νοὺν νὰποθάνουν εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ μας κάμουν νὰ σκάσωμεν. Χά! χά!»

Καὶ ὁ κύριος Μπάμμπλ ἀνεκάγχασε· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ τρίκωχου πῖλου καὶ ἀμέσως ἀνέλαβε τὴν σοβαρότητά του.

«Μὴ ἀμελῶμεν ὅμως τὰς ὑποθέσεις μας, κυρία, εἶπεν ὁ κλητὴρ. Ἐδῶ εἶναι ἡ μηνιαία ἀντιμισθία, τὴν ὁποίαν σὰς δίδει ἡ ἐνορία.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του ἀργυρὰ τινὰ νομίσματα διπλωμένα ἐντὸς χαρτίου, καὶ ἐζήτησεν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ἣν ἡ κυρία Μάνν ἔγραψεν ἀμέσως.

«Εἶναι ὀνιθοσκαλίσματα, εἶπε, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἐν τάξει. Εὐχαριστῶ, κύριε Μπάμμπλ, σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, κύριε.»

Εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς κυρίας Μάνν, ὁ ἐνοριακὸς κλητὴρ ἀπῆντησεν ἀξιοπρεπῶς δι' ἐλαφρὰς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Κατόπιν ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν παιδίων.

«Νά τα χαρῶ ἐγὼ τὰ ἀγγελούδια μου! εἶπεν ἡ κυρία Μάνν μετὰ φωνῆς συγκεινημένης. Εἶναι ἐξαίρετα εἰς τὴν ὑγίειάν των, ἐκτὸς δύο ὁποῦ ἀπέθαναν τὴν περασμένην ἐβδομάδα, καὶ

τοῦ μικροῦ Δίκ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄρρωστος.

— Δὲν ἔγινε καλλίτερα; ἡρώτησεν ὁ κλητὴρ.

Ἡ κυρία Μάνν ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

«Εἶναι παιδί μὲ πολὺ κακὰς διαθέσεις, ἔχει φύσιν κακὴν, χαρακτῆρα ἀνυπότακτον, προσέθηκεν ὁ κλητὴρ ὀργίλως. Ποῦ εἶναι;

— Ἦγαίνω νὰ σὰς τον φέρω ἀμέσως, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μάνν. Δίκ! Δίκ! ἔλα γρήγορα.»

Εὐροῦσα τὸ παιδίον, ἔθηκε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὴν ἀντλίαν, τὸ κατέβρεξεν ἀφειδῶς, εἶτα δὲ σπογγίσασα αὐτὸ, τὸ παρουσίασε πρὸ τοῦ ἀγερώχου κυρίου Μπάμμπλ.

Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν καὶ κάτισχον· αἱ παρειαὶ του ἦσαν κοίται, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι καὶ λάμποντες. Ἡ ἐλεεινὴ ἐνοριακὴ στολή, τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο τῆς δυστυχίας ἐνδυμα, ἐκυράτιζε ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου σώματός του, τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ ἦσαν ῥικνὰ ὡς γέροντος.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ὅπερ πρέμον ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ κυρίου Μπάμμπλ δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφοβεῖτο γάκουσῃ τὴν φωνὴν τοῦ κλητῆρος.

«Δὲν σηκώνῃς τὰ μάτια σου νὰ ἰδῇς τὸν κύριον, στραβοκέφαλε;» εἶπεν ἡ κυρία Μάνν.

Τὸ παιδίον ἤγειρε δειλῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ κυρίου Μπάμμπλ.

«Λοιπὸν, παιδί τῆς ἐνορίας, εἰς τί δυνάμεθα νὰ σας ὑπηρετήσωμεν; ἡρώτησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ὅστις ἔκρινε κατὰλληλον νὰ δοιλήσῃ μὲ τὸν τρόπον μυκτηριστικόν.

— Τίποτε, σέρ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνο διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

— Τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασεν ἐξ ὅλης καρδίας διὰ τὴν εὐφύαν τοῦ κλητῆρος. Δὲν ἔχεις βέβαια ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, νομίζω.

— Ἦθελα μόνον. . . ἐφέλλισε τὸ παιδίον.

— Πῶς! ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ· μήπως θὰ εἴπῃς πῶς στερεῖσαι τίποτε, παληόπαιδο;

— Μίαν στιγμὴν, κυρία Μάνν, μίαν στιγμὴν! εἶπεν ὁ κλητὴρ, ὑψὼν τὴν χεῖρα ἐπιτακτικῶς. Τί ζητεῖτε, κύριε;

— Ἦθελα, ἐφέλλισε τὸ παιδίον, νὰ λάβῃ κανεὶς τὸν κόπον νὰ μου γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς ἓνα κομματί χαρτί, νὰ το διπλώσῃ, νὰ το σφραγίσῃ καὶ νὰ το φυλάξῃ, ὅταν ἐμένα μὲ χῶσουν εἰς τὴν γῆν.

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτὰ τὸ παιδί; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἐφ' οὗ ὁ ἱκετευτικὸς τόνος τῆς φωνῆς τοῦ πάσχοντος παιδίου ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τινὰ, καὶ τοι ἀπεσκληρυμένον εἰς τοιαῦτα θεάματα. Τί θέλετε νὰ εἴπῃτε, κύριε;

— Ἦθελα, ἐπανάλαβε τὸ παιδίον, νὰ φέρω ὁ-

λίγους φιλικούς λόγους εἰς τὸν καυμένον τὸν Ὀλιβερ Τουίστ, καὶ νὰ μάθῃ πόσον ἔκλαυσεν, ὅταν ἐσυλλογιζόμεν πῶς ἐγύριζε τῆς σκοτεινῆς νύκτας χωρὶς νὰ εἰξέυρῃ ποῦ, καὶ χωρὶς νὰ ἔχη κανένα νὰ τον βοηθήσῃ. . . Καὶ ἤθελα νὰ του εἰπῶ, προσέθηκε τὸ παιδίον ἱκετευτικῶς συνάπτον τὰς μικρὰς τοῦ χεῖρας, καὶ πῶς εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ πεθαίνω μικρός. Διότι ἔσως, ἂν ἐξοῦσα περισσότερον, ἡ ἀδελφοῦλά μου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, ἔμπορούσε νὰ με λησμονήσῃ καὶ δὲν θὰ μ' ἐγνώριζε. Καλλίτερα εἶναι νὰ νάνταμῶσωμεν γρήγορα ἐκεῖ ἐπάνω.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ παρετήρησεν ἔκθαμβος τὸν μικρὸν ῥήτορα ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων καὶ εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Μάνν·

«Ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο καλοῦπι ἐβγήκαν· ἐκεῖνος ὁ κακορρίζικος ὁ Ὀλιβερ τοὺς ἐχάλασεν ὅλους.

— Δὲν εἶναι ἀμφιβολία, σέρ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν, ὑψοῦσα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν καὶ βλέπουσα ὑπόδρα τὸν Δίκ. Ποτέ μου δὲν εἶδα παληόπαιδο τόσῳ κακορρίζικο!

— Πάρετέ τον, κυρία! εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐπιτακτικῶς· εἶμαι ἀναγκασμένος, κυρία, νὰ ἐκθέσω ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον.

— Ἐλπίζω πῶς οἱ κύριοι θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω δι' αὐτὰ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν κλαυθουρίζουσα.

— Ἦσυχάσατε, κυρία, θὰ τοὺς βάλω ἀκριβῶς εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ μετ' ἐμφάσεως. Ἐλα, πάρετε τὸ παιδί· μοῦ κάμνει κακὸν νὰ το βλέπω.»

Ὁ Δίκ ἀπήχθη παρעυθὺς καὶ ἐκλειδῶθη εἰς τὸ ὑπόγειον· μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξῆλθεν ὅπως ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξείδιον.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀντικατέστησε τὸν τρίκωχον διὰ στρογγύλου πῖλου καὶ ἐτυλίχθη καλῶς ἐν μεγάλῳ κυανῷ ἐπενδύτῃ μετὰ κουκούλας, ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ λεωφορείου μετὰ τῶν δύο ἐγκληματιῶν, ὃν ἡ διεύθυνσις ἤθελε νὰπαλλαγῇ. Ἐφθάσεν εἰς Λονδίνον καλλίστα, σφόδρα ὅμως δυσηρεστημένος ἐκ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς ἀμφοτέρων τῶν πτωχῶν, οἵτινες ἐπέμενον ῥιγῶντες, συγκρούοντες τοὺς ὀδόντας καὶ παραπονοῦμενοι κατὰ τοῦ φύχους, εἰς τὸν ὅσον ὥστε ἠνάγκασαν τὸν κύριον Μπάμμπλ νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ λόγοι των ἤρουν νὰ τῷ ἐπιφέρωσι βίγος καὶ ὅτι ἐπάγωνεν ἂν καὶ βαρύτατα ἐνδεδυμένος.

Ἀφ' οὗ διὰ τὴν νύκτα ἀπηλλάγη τῶν ὀκνηρῶν ἐκείνων ὄντων, ὁ κλητὴρ κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, οὗ ἐμπροσθεν ἔστη τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐδείπνησε λιτῶς μὲ ὀλίγας μερίδας ὀπτοῦ βοείου κρέατος, κεκαρυκευμένας δι' ἐμβάμματος ὀστρείδων, ἃς ἤρδευσεν διὰ μιᾶς φιάλης πόρτερ.

Ἀκολούθως ἐπλησίασε τὸ κάθισμά του εἰς τὴν ἐστίαν, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἐν ποτήριον γρόγ, καὶ μετὰ τινὰς ἠθικὰς σκέψεις περὶ τῆς ἐνόχου τάσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ παραπονῶνται καὶ νὰ γογγύζωσι, ἤρχισε νὰ γινώσκῃ τὴν ἐφημερίδα μετὰ τὴν ἀνάπαυσίν του.

Τὸ πρῶτον προσεσθὼν εἰς τὰ ὄμματά του ἦτο ἡ κάτωθι γνωστοποίησις·

PENTE ΛΙΡΩΝ ΑΜΟΙΒΗ!

Ἐν παιδίον, ὀνόματι Ὁλιβερ Τουιστ, ἐγένετο ἄφαντον τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐκ τῆς ἐν Πέντοβιλλ κατοικίας του καὶ ἔκτοτε ἀγνοεῖται τί ἀπέγινε· ἡ ἀνωτέρω ἀμοιβὴ δοθῆσεται εἰς οἷονδήποτε χορηγήσῃ πληροφορίαν, δυναμένην νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐν λόγῳ Ὁλιβερ Τουιστ, ἡ διαγωγιζομένη τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, ἢ ὁ γράψας τὴν παροῦσαν εἰδοποίησιν ἐνδιαφέρεται τὰ μάλιστα νὰ μάθῃ.

Εἴπετο ἀκριβὲς σημείωσις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Ὁλιβερ, μετὰ μεγίστων λεπτομερειῶν περὶ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐν γένει παντὸς εἰς αὐτὸν ἀφορῶντος, καὶ τέλος τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ κυρίου Μπράουνλ.

Ὁ ἐνοριακὸς κλητὴρ ἐκλαμβὸς ἀνέγνω καὶ ἐπανέγνω τρεῖς καὶ τετράκις τὴν εἰδοποίησιν ἀργὰ καὶ μετὰ προσοχῆς. Μετὰ πέντε λεπτά, διηυθύνετο εἰς Πέντοβιλλ, οὐδὲ τὸ γρόγ αὐτοῦ προφθὰς νὰ πῇ.

«Ὁ κύριος Μπράουνλ εἶναι μέσα;» ἠρώτησε τὴν ἀνοίξαν τὴν θύραν ὑπηρετρίαν.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐκείνη ἔδωκε τὴν συνήθη ἀπάντησιν ὑπερφυγῆς·

«Δὲν εἰδέω» ἐκ μέρους τίνος ἔρχεσθε;»

Ἀλλὰ μόλις ὁ κύριος Μπράουνλ διήρρωσε τὸ ὄνομα τοῦ Ὁλιβερ καὶ ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς του, καὶ ἡ κυρία Μπέντγουιν, ἥτις ἦκουεν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐξώρμησεν ἀσθμαίνουσα εἰς τὸν διάδρομον.

«Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε, εἶπε, τὸ εἴξουρα ἐγὼ πῶς θὰ λάβωμεν πληροφορίας διὰ τὸ καυμένο τὸ παιδί! ἤμην βεβαία! καλὰ τὸ ἔλεγα!»

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ ἀγαθὴ πρεσβυτίς εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρου καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα· ἐν ᾧ ἡ ὑπηρετρία, ἥτις δὲν εἶχε τόσῳ πολλὴν εὐαισθησίαν, ἔτρεξε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ πᾶγμα εἰς τὸν κύριον Μπράουνλ καὶ ἐπανῆλθε διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριον Μπράουνλ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Εἰσήγαγε δ' αὐτὸν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον, ὅπου ὁ κύριος Μπράουνλ καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ κύριος Γκρίμουιγκ ἐκάθοντο πρὸ τίνος τραπέζης, ἔχοντες ποτήρια ἐνώπιον αὐτῶν.

«Ἐνας κλητὴρ! ἀνεκραύγασεν ὁ τελευταῖος ἰδὼν εἰσελθόντα τὸν κύριον Μπράουνλ· ἓνας ἐνοριακὸς κλητὴρ! νὰ φάγω τὸ κεφάλι μου ἂν δὲν εἶναι τοιοῦτος.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὴ μας διακό-

πτετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλ. Καθήσατε, σὰς παρακαλῶ,» προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὸν κύριον Μπράουνλ.

Οὗτος ὑπήκουσε, σφόδρα ὁμῶς ἐκπεπληγμένος ἐκ τῶν παραδόξων τρόπων τοῦ κυρίου Γκρίμουιγκ. Ὁ κύριος Μπράουνλ ἐτοποθέτησε τὴν λυχνίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ καλῶς τὴν μορφήν τοῦ κλητῆρος, καὶ εἶπε μετὰ τινος ἀνυπομονησίας·

«Θάναγνῶσατε βεβαίως, σέρ, τὴν ἀγγελίαν, τὴν ὁποίαν κατεχώρισα εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Μάλιστα, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλ.

— Καὶ εἴθε κλητὴρ τὸ ἐπάγγελμα; ἠρώτησεν ὁ κύριος Γκρίμουιγκ.

— Εἶμαι ἐνοριακὸς κλητὴρ, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Μπράουνλ ὑπερηφάνως.

— Καλὰ τὸ εἶπα, εἶπεν ὁ Γκρίμουιγκ ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του· ἤμην βεβαίως ἐγὼ, ὁ μακρὺς ὑπενδύτης του μυρίζει ἐνορίαν.»

Ὁ κύριος Μπράουνλ ἐνευσεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τὸν φίλον του καὶ ἐξηκολούθησε·

«Εἰξεύρετε τί ἀπέγινε τὸ δυστυχὲς παιδίον;

— Ὁχι, σέρ.

— Λοιπὸν, τί εἰξεύρετε δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μπράουνλ. Ὁμιλήσατε, φίλε μου, ἂν εἰξεύρετε τίποτε. Τί εἰξεύρετε περὶ αὐτοῦ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὅχι καλὰ πράγματα;» παρετήρησεν ὁ κύριος Γκρίμουιγκ σαρκαστικῶς, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ κλητῆρος.

Ὁ κύριος Μπράουνλ δὲν περιέμενε νὰ τῷ ἐπαναληφθῇ δις ἡ σύστασις, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν λίαν ἐκφραστικῶς.

«Βλέπετε!» εἶπεν ὁ κύριος Γκρίμουιγκ βλέπων θριαμβευτικῶς τὸν φίλον του.

Ὁ κύριος Μπράουνλ παρετήρει μετ' ἀγωνίας τὴν κομπαστικὴν μορφήν τοῦ κλητῆρος, καὶ εἶπεν αὐτῷ νὰ ἐκθέσῃ μὲ συντομίαν ὅτι ἐγνώριζε περὶ τοῦ Ὁλιβερ.

Ὁ κύριος Μπράουνλ ἀπέθηκε κατὰ γῆς τὸν πῖλόν του, ἐξεκώμωσε τὸν ἐπενδύτην του, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του.

Περὶ τὸν ὅμῳ θεωροῦμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ ὅσα εἶπεν ὁ κλητὴρ, ὅστις κατέτριψεν εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὴν ἐκθεσίαν του. Ἐν συνόψει δὲ, εἶπεν ὅτι ὁ Ὁλιβερ, ἦν ἐκθετον, γεννηθὲν ἐκ γονέων ἀφανῶν καὶ διεστραμμένων· ὅτι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἐδείχθη πάντοτε ὑποκριτής, ἀχάριστος καὶ κακὸς τρεχῆς· ὅτι τὴν βραχεῖάν του ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει διαμονὴν ἐπεσφράγισε δι' ἀποπειράς ἀνάνδρου δολοφονίας ἀθώου παιδὸς, καὶ ὅτι ἐδρα-

πέτευσε τὴν νύκτα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ αὐθέντου του. Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν εἰρημένων, ὁ κύριος Μπράουνλ ἐξετύλιξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πιστοποιητικά, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ· εἶτα σταυρώσας αὐτοὺς τὰς χεῖρας ἀνέμεινε τὰς παρατηρήσεις τοῦ κυρίου Μπράουνλ.

«Φοβοῦμαι μὴ ταῦτα εἶναι ἀληθέστατα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον περιλυπός, ἀφ' οὗ ἐξήτασε τὰ πιστοποιητικά. Λάβετε πέντε γυνεάς διὰ τὰς πληροφορίας σας· εὐχαρίστως ὁμῶς θὰ ἔδιδά τριπλασίας, ἂν αἱ πληροφορίες σας ἦσαν εὐνοϊκαὶ ὑπὲρ τοῦ παιδίου.»

Πιθανῶς ἂν ὁ κύριος Μπράουνλ ἤξευρε τοῦτο προηγουμένως θὰ ἔδιδε πολὺ διάφορον χρωματισμὸν εἰς τὴν διήγησίν του. Ἀλλὰ τώρα, ἦτο πλέον πολὺ ἀργά. Ἐχαιρέτησε λοιπὸν ταπεινῶς, ἔθηκε τὰς πέντε γυνεάς εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ἐπὶ τινὰ λεπτά ὁ κύριος Μπράουνλ ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, ἐφαίνετο δὲ τοσούτῳ θλιβεὶς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ κλητῆρος, ὥστε ὁ κύριος Γκρίμουιγκ δὲν ἐδοκίμασε νὰ πειράξῃ αὐτὸν ἐπὶ πλέον. Τέλος ἔστη καὶ ἐκρούσε σφοδρῶς τὸν κώδωνα.

«Κυρία Μπέντγουιν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλ πρὸς τὴν οἰκονόμον εἰσελθοῦσαν, αὐτὸ τὸ παιδίον, αὐτὸς ὁ Ὁλιβερ ἦτο κακοήθης.

— Εἶναι ἀδύνατον, σέρ, ὅπως ἀδύνατον, εἶπεν ἡ οἰκονόμος ζωηρῶς.

— Σὰς ἀπαναλαμβάνω πῶς ἦτο κακοήθης, ὑπέλαβεν ὁ πρεσβύτες μετὰ τραχύτητος. Τί θὰ εἴπῃ, εἶναι ἀδύνατον; Ἐμάθαμεν καταλεπτῶς ὅλην τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀφ' οὗ ἐγεννήθη ἦτο πάντοτε ἄθλιος καὶ ἐλεεινός.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἡμπορέσῃ κἀνείς νὰ με κάμῃ νὰ πιστεύσω αὐτό, σέρ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μπέντγουιν μετὰ σταθερότητος.

— Σεῖς αἱ γράϊαι δὲν πιστεύετε παρὰ μόνον τοὺς ἀγύρτας καὶ τὰ παραμύθια, ἐπιθύρσειν ὁ Γκρίμουιγκ. Πρὸ πολλοῦ ἐγὼ τὰ εἴξουρα αὐτά. Διατί νὰ μὴ μ' ἐρωτήσῃτε προηγουμένως; Θὰ το ἐκάμνατε, ὑποθέτω, ἂν δὲν ἔπασχε ἀπὸ πυρετόν· ἀλλ' ἡ ἀσθενεία του σὰς ἐκίνει τὴν συμπάθειαν, ἢ ὅχι; Τὴν συμπάθειαν! τί ἀστεῖον!

— Ἦτο ἀξιαγάπητον, ἀγαθὸν καὶ εὐγνωμὸν παιδίον, σέρ, ἀντεῖπε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ πρεσβυτίς. Γνωρίζω ἴσως ἀπὸ παιδιὰ, εἶναι πρὸς σαρᾶκοντα ἔτη τώρα ὅπου βλέπω τοιαῦτα, καὶ ὅσοι δὲν ἡμποροῦν νὰ εἴπουν τὸ αὐτό, καλὰ θὰ ἔκαμναν ἂν εἰσιωποῦσαν· αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.»

Τοῦτο ἀπηυθύνετο κατὰ τοῦ κυρίου Γκρίμουιγκ, ἀγάμου ὄντος· ἀλλ' οὗτος ἠρώτησε νὰ παντήσῃ διὰ μειδιάματος, ἡ δὲ οἰκονόμος ἤτοιμάζετο ἴσως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημηγορίαν της, ἂν μὴ ἐπέβαλεν αὐτῇ σιγὴν ὁ Μπράουνλ.

«Σιωπήσατε! εἶπεν οὗτος προσποιούμενος ὀργήν, ἣν οὐδόλως ἠσθάνετο. Νὰ μὴ ἀκούσω ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παιδίου! Αὐτὸ ἤθελα νὰ σας εἰπῶ καὶ ἐσήμανα τὸν κώδωνα. Ποτὲ, ἀκούετε; οὐδέποτε, ἐπὶ οὐδεμιᾷ προσφάσει! Ἥμπορεῖτε νὰ ποσυρῇτε κυρία Μπέντγουιν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπαγόρευσίν μου!»

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν μεγάλη θλίψις κατεῖχε τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Μπράουνλ. Ὁ δὲ Ὁλιβερ σφόδρα ἐλυπεῖτο ἀφ' ἐτέρου, συλλογιζόμενος τοὺς ἐν Πέντοβιλλ ἀγαθοὺς τοῦ φίλου· εὐτυχῶς ἠγνόει τί διηγῆθη αὐτοῖς ὁ κλητὴρ· ἄλλως θὰ πέθνησκεν ἐξ ἀπελπισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ σελίδι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΥ

Γνωστὸν ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον νὰ φυπνίζωνται οἱ ὑπὸ τοῦ χλωροφόρμιου ἀποκοιμηθέντες, ἐπερχομένου τοῦ θανάτου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου.

Ὁ διάσημος γάλλος χειρουργὸς Νελατὼν ὁ θεραπεύσας τὸν Γαριβάλδην εὗρε μέσον δι' οὗ ἐπανέφερε τὰς αἰσθήσεις τῶν κοιμωμένων. Ἰδοὺ δὲ πῶς διηγεῖτο τὰ περὶ τῆς ἀνακαλύψεως του ταύτης·

«Ὅτε ὁ υἱός μου ἦτο μικρὸς ἡγάπα νὰ συλλαμβάνῃ ποντικούς καὶ νὰ παίξῃ μετ' αὐτῶν. Ἐδενεν εἰς τὴν οὐρανὸν των χάρτινα ἀμάξια καὶ τὰ ἔσυρον. Ἐννοεῖται δ' ὅτι πολλάκις συνέβαινε νὰ τον δάκνωσιν οἱ ποντικοὶ καθ' ἣν στιγμὴν συνελάμβανε τὴν οὐρανὸν των. Ἰνα δὲ ἀποφεύγῃ τὰ δῆγματά των ἐπενόησε νὰ τοὺς ἀποκοιμίσῃ διὰ τοῦ χλωροφόρμιου, καὶ τότε τοὺς ἠγγίξεν ἄνευ φόβου. Ἀλλὰ λαβὼν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, εἶδεν ὅτι ὁ ποντικὸς ἀφυπνίσθη ἐπεχείρησε νὰ τον δαγκάσῃ, διδ' παρρησίας τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ὁ ποντικὸς ἀπεκοιμήθη πάλιν· τὸν ἔλαβε πάλιν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ πάλιν ἀφυπνίσθη. Μαθὼν ἐγὼ τὸ γενόμενον συνέπερανα ὅτι ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου ὁ ἐγκέφαλος κενοῦται ἐν μέρει τοῦ αἵματος καὶ καθίσταται ἀναιμικός, ἡ κατακόρυφος θέσις μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω φέρουσα τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐπαναφέρει τὴν ἐγκεφαλικὴν δραστηριότητα καὶ ἀφυπνίζει τὸ κοιμώμενον ζῷον. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εφαρμοσθῇ ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐξαρτήσεως καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁσάκις ἡ ἐξέγερσις αὐτῶν ἦτο βραδεία.»

Ὁ διάσημος χειρουργὸς ἔτυχε μετ' οὐ πολὺ εὐκαιρίας πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ τρόπου τούτου. Δύο χειρουργοὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παρεμβῇ εἰς ἐγχείρησιν τινὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ ἐκτελέσωσι. Ὁ Νελατὼν μὴ προφθάσας τὸν σιδηρόδρομον ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ διὰ τῆς ἐπομένης ἀμαξοστοιχίας. Ἀλλ' ἐλθὼν εὗρε τὴν ἀσθενῆ ἀ-

ναίσθητον καὶ μὴ δυναμένην νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ διὰ τοῦ χλωροφορμίου ὕπνου· πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν ἄνω καὶ κάτω καὶ οἱ ὑπνέται θρηνοῦντες ἀνεκράνυζον· «Ἀπέθανεν ἡ κυρία μας! ἀπέθανεν ἡ κυρία μας!»

Ὁ Νελατὼν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἑτερον τῶν ἱατρῶν, τῷ εἶπε μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος καὶ ἡρεμίας αὐτοῦ· «Φίλε μου, λάβε τοὺς πόδας καὶ κράτει τοὺς στερεὰς» αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸ σῶμα τῆς ἀσθενοῦς τὸ ἐσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκρέμασθη ἔξω τῆς κλίνης, εἶπε δὲ εἰς τὸν ἱατρὸν νὰ ὑψώσῃ τοὺς πόδας οὕτως ὥστε τὸ σῶμα νὰ λάβῃ θέσιν λαγῶν τὸν ὁποῖον φέρουσιν ἐκ τοῦ κυνηγίου, καὶ πᾶραντα ἡ ἀσθενὴς συνήλθε· ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὴν ἥλωσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπανεπέσεν εἰς τὴν ληθαργίαν. Τὴν ἐκρέμασαν πάλιν μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ συνήλθε, τὴν ἐξήλωσαν καὶ ἀπεκοιμήθη, καὶ πάλιν τὴν ἐκρέμασαν ἐπὶ δέκα λεπτά καὶ συνήλθεν εἰς αὐτὴν ἐντελῶς.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μεγάλη πόλις ἐν Εὐρώπῃ, ἥς αἱ συνήθειαι δαπάναι δὲν ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοτῶν δὲν ἠῦξεν ἐν γένει εἰμὴ κατὰ 15 ἢ 20 %.

Ἐν τῷ περιοδικῷ *L'Économiste français* καταχωρίσθησαν αἱ ἐπόμεναι εἰδήσεις, παραληφθεῖσαι ἐκ δημοσιεύσεων τοῦ M. Korosi, διευθυντοῦ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς πόλεως Βούδα-Πέστης·

Παραλείποντες τὸ Λονδίνον, ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις εἰς τμήματα, καὶ ἡ πολὺπλοκος καὶ πολυπληθὴς διοικητικὴ διαίρεσις δὲν παρέχει ἀκριβῆ στοιχεῖα καὶ βέβαια πρὸς ὀρθὴν στατιστικὴν παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Βερολῖνον, οὗτινος αἱ δαπάναι δὲν ὑπερέβαινον τῷ 1869 τὰ 18,449,000 φράγκων, ὡν 8,724,000 ἐδαπανῶντο εἰς ἐκτάκτους δαπάνας, ἐδαπάνησε τῷ 1875 46,000,000, ὡν τὰ 10,000,000 ἦσαν δαπάναι ἑκτακτοί. Ἡ αὐξήσις εἶναι περίπου 150 τοῖς 100 ἐν διαστήματι 6 ἔτων. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἠῦξεν πολὺ, διότι τῷ 1867 ἀνῆρχετο εἰς 702,437 ψυχάς, τῷ δὲ 1876 εἰς 966,808· σήμερον ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομύριον.

Ἦττον μεγάλη τοῦ Βερολίνου ἡ Βιέννη ἔχει πλειοτέρας καλλονάς. Εἶναι πόλις ἐνθα εὐρίσκει τις πολυτέλειαν, ἀπολαύσεις καὶ φιλοκαλίαν· μέγιστα δὲ κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς καὶ ἐπέκτασιν· πρὸς τοῦτο δὲ ἐδαπανήθησαν σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά. Τῷ 1865 ἡ πόλις τῆς Βιέννης ἐδαπάνησεν 27 ἑκατομμ. φρ., ὡν 10 καὶ 1/2 εἰς ἐκτάκτους δαπάνας· τῷ 1874 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ὑψώθη εἰς 67,500,000, ὡν 35,500,000 ἦσαν ἑκτακτοί. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βιέννης τῷ 1865 ἦτο

550,000 ψυχὰς, τῷ 1874 ἀνῆλθεν εἰς 670,000.

Τινὲς τῶν μικρῶν πρωτευουσῶν τῆς Γερμανίας ἐπροχώρησαν ἐτι πρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν. Ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τοῦτο ἀποτελεῖ μόνον τὸ Μόναχον. Αἱ δαπάναι τῆς πόλεως ταύτης τῷ 1864 ἦσαν 4,700,000 φράγκ., τῷ 1874 μόλις ἔφθασαν εἰς 5,340,000. Ἡ πόλις τοῦ Μόναχου φαίνεται οὕσα πόλις συνετή. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε σημαντικὰ πλεονάσματα ἐκ τῶν εἰσπραξέων. Ὁ πληθυσμὸς δὲ αὐτῆς ἀνῆλθεν ἐξ 467,000 κατὰ τὸ 1864 εἰς 493,000 τῷ 1875. Τὰ ἔξοδα αὐτῆς εἶναι μέτρια διότι μόλις ἀνέρχονται εἰς 27 ἢ 28 φράγκα κατ' ἄτομον, ἐνῶ ἐν Παρισίοις ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον 100, ἐν Βιέννῃ, 45, καὶ ἐν Βερολίνῳ 37 φράγκα.

Ἀλλ' ἡ Στουτγάρδη παρουσιάζει τι ἑκτακτον. Τῷ 1864—65 τὰ ἔξοδα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο εἰς 2,575,000 φρ., ὡν 1,137,000 ἦσαν ἑκτακτα, τῷ 1872—74 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ἀνῆλθεν εἰς 30,025,000 φρ., ὡν ἀληθὲς ὅτι 26,336,000 φρ. εἶναι ἑκτακτοὶ δαπάναι. Ὁ συνήθης προϋπολογισμὸς τῆς πόλεως ἐτριπλασιάσθη, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς ἠῦξεν κατὰ 50 τοῖς 100, διότι ἐξ 69,000 ψυχῶν, ἃς εἶχε τῷ 1864, ἐφθασε τῷ 1871 εἰς 91,000.

Ἐν Βρεσλάου ἀπὸ τοῦ 1866—1875 αἱ δαπάναι ἐδιπλασιάσθησαν, ἐξ 8,624,000 φρ. ἀνελθοῦσαι εἰς 8,486,000. Εἶχε πληθυσμὸν 166,000 τῷ 1867, τῷ δὲ 1875 234,000.

Τὰ αὐτὰ φαινόμενα παρατηροῦνται καὶ εἰς τὰς πόλεις τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἐν Κοπενάγῃ τὰ ἔξοδα ἐκ 4 ἑκατομμ. κατὰ τὸ 1865 ἀνῆλθον εἰς 8 τῷ 1874, ὡν 1,600,000 ἑκτακτα. Ἡ Κοπενάγῃ περιεῖχε κατοίκους τῷ 1870 180,000. Ἡ δαπάνη λοιπὸν εἶναι 35 φρ. κατὰ κεφαλὴν.

Αἱ ἰταλικαὶ πόλεις ὑπερηκόντισαν πάσας κατὰ τὰς δημοτικὰς δαπάνας.

Αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐξ 8,759,000 φρ. κατὰ τὸ 1866, ὡν 3,022,000 φρ. ἦσαν ἑκτακτοί, ἀνῆλθον εἰς 23,742,000 φρ. τῷ 1875, ὡν 7,674,000 ἑκτακτοί. Τὰ εἰσοδήματα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο τῷ 1875 εἰς 15,328,000, ὡν 2,205,000 ἦσαν ἑκτακτα. Ἀπὸ τοῦ 1865 αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐτριπλασιάσθησαν, ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς ἡλαττώθη· διότι ἀπὸ 191,235 ψυχῶν κατὰ τὸ 1866 κατέβη εἰς 177,000 τῷ 1876. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κορόζη δὲν περιέχει εἰδήσεις περὶ τῆς Νεαπόλεως.

Τῆς Ῥώμης αἱ δαπάναι ἐκ 12 ἑκατομμ. φρ. τῷ 1871, ὡν 4 ἑκατομμ. ἑκτακτοί, ἐφθασαν εἰς 49,500,000 φρ., ὡν 5 ἑκατομμ. ἑκτακτοί. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ῥώμης ὑπερβαίνει τὰς 250,000 ψυχάς.

Αἱ πρὸς βορρᾶν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου πόλεις ὑπῆρξαν συνετώτεραι· ὁ προϋπολογισμὸς τῆς

Γενούης ἐξ 7,721,000 φρ. τῷ 1866, ὡν 3 ἑκατ. εἶναι ἑκτακτοὶ δαπάναι, ἀνέβη τῷ 1875 εἰς 11,660,000, ὡν 4,264,000 ἑκτακτοί. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ πληθυσμὸς ἠῦξεν ἐξ 166,000 εἰς 234,000. Τὸ Τουρίνον, οὗτινος ὁ πληθυσμὸς μένει στάσιμος (214,715 ψυχὰς τῷ 1862, καὶ 212,644 τῷ 1872) μικρὸν ἠῦξεν τὰς δαπάνας· ἐκ 10,221,000 φρ. τῷ 1865, ὡν 3,715,000 ἦσαν ἑκτακτοί, ἀνέβη εἰς 12,500,000, ὡν 3,443,000 ἑκτακτοί, τῷ 1874.

[Journal des Voyages.]

A. M.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

21.

Οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι ἐπιδεικτικῶς ἐνίοτε προσποιούνται ψυχῆς καρτερίαν καὶ καταφρόνησιν τοῦ θανάτου, ἐν ᾧ κατὰ ἀλήθειαν φοβοῦνται νὰ ἀτενίσωσι πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ καρτερία καὶ ἡ καταφρόνησις, περὶ ὧν εἴρηται, σκοτίζουσι τὸν νοῦν τῶν εἰς θάνατον ἀπαγομένων, καθὼς τὸ ἀνάδημα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποτυφλοῖ τὴν ὄρασιν αὐτῶν.

22.

Ἡ φιλοσοφία εὐκόλως θριαμβεύει, λόγου προκειμένου περὶ παρελθόντων ἢ μελλόντων κακῶν· τὰ κακὰ ὅμως τὰ παρόντα θριαμβεύουσι κατ' αὐτῆς.

23.

Ὀλίγοι γινώσκουσι τὸν θάνατον, οἱ δὲ πολλοὶ ὑποβάλλουσιν αὐτῷ ἑαυτοὺς οὐχὶ ἐσκεμμένως, ἀλλ' ἐξ ἀναλγησίας καὶ κατ' ἔθος· τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκει, διότι δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

24.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ κύπτοντες τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ βάρος ἐπιμόνου σειρᾶς συμφορῶν, ἀποκαλύπτουσι τῷ κόσμῳ, ὅτι διεμάχοντο πρὸς αὐτάς, κέντρον ἔχοντες οὐχὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ἀλλὰ τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν τὴν δύναμιν. Πρὸς τοῦτοις δὲ καταδηλοῦσι, ὅτι καὶ οἱ ἥρωες ἐπλάσθησαν ὅπως οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ματαιότητος ὅμως μεγάλης καὶ ἀπαραβλήτου.

25.

Πλειότερον τῆς κακῆς ἢ ἀγαθῆς τύχης δεῖται μεγάλων ἀρετῶν.

26.

Οὔτε πρὸς τὸν ἥλιον, οὔτε πρὸς τὸν θάνατον δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀτενίσῃ ἀσκαρδαμυκτί.

27.

Πολλάκις πρὸς καύχησιν ἀποκαλύπτουσι τὰ πάθη τὰ ἡμέτερα, καὶ αὐτὰ τὰ αἰσχίστα. Οὐδεὶς ὅμως ὁμολογεῖ τὸ δειλὸν καὶ βδελυρὸν πάθος τοῦ φθόνου.

28.

Ἡ ζηλοτυπία, κατὰ τινὰ τρόπον, καὶ δικαία καὶ εὐλογος εἶναι, διότι ζηλοτυποῦμεν, ἀμυνό-

μενοι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἡμῖν ἀνήκοντος ἢ παρ' ἡμῶν ἀντιπροϊομένου ἀγαθοῦ. Ὁ δὲ φθόνος εἶδος εἶναι μανίας, μὴ ἀνεχομένης τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλησίου.

29.

Ὑπὲρ τὰς κακὰς ἡμῶν πράξεις τὰ προτερήματα ἡμῶν διεγείρουσι καλ' ἡμῶν διωγμοὺς καὶ μίση.

30.

Τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐπικρατεστέρᾳ εἶναι ἡ ἐν ἡμῖν δύναμις. Πολλάκις δὲ ὁ ἄνθρωπος φαντάζεται τὰ πράγματα ἀδύνατα, ἑαυτὸν ἐνώπιον ἑαυτοῦ πάσης αἰτίας ἀπολύων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἔλεγε κυρία τις συστέλλουσα τὰ χεῖλη της, δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ εἴπω ποτὲ ψεῦδος.

— Θὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ! ἐφώνησεν ὑπομειδὼν γέρον τις κύριος· εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, πόσων ἐτῶν εἰσθε;

*

Εἰσθε κυνηγός; ἤρῳα τις ἑτερον.

— Ὑπῆγα εἰς τὸ κυνήγιον μίαν μόνην φράν, ἀλλ' εἶναι ἤδη πολλὰ ἔτη...

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, δυσηρεστήθητε, ὡς ὅλοι οἱ πρωτόπειροι, διότι δὲν ἐφρονεύσατε τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐφρόνευσα... ἕνα ἀγροφύλακα.

*

Ἐξητάζετο φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς.

— Τί δύναται νὰ προξενήσῃ περιτονίτις ἡ μελημένη;

— Δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ... καὶ τι χεῖρον.

— Ἀρκέσθητε εἰς τὸν θάνατον, εἶπε μετὰ ψυχρότητος ὁ καθηγητής.

Ῥάπτῃς τις περιπατῶν μετὰ τινος φίλου του συναντᾷ γινώμονόν του, ὅστις προσεποικίθη ὅτι δὲν τὸν εἶδε.

— Εἶδες τὸν δεῖνα;

— Ναί.

— Τί τρέχει καὶ δὲν σε ἐχαιρέτισε; Κάτι ἴσως θὰ τῷ ἔκαμες;

— Ἐγώ;... ἐν φόρεμα ἐντελέστατον.

I. Σ. Κ.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Τανταλίδου.

"Ὅταν εἶχα τὸν καιρόν μου, πόσα ἔξοδα τρέλα, τῆς τρέλης νεότητός μου ἀσυγχώρηται θυσίαις! Σ' τὰ γεράματά μου τώρα μόλις ἔδωκα μυαλὰ, καὶ θορῶ διὰ τὰς τόσας πρωτιναῖς παραλυσίαις. Ἀχ! ἂν ἐκρυπτα τὸ τρίτον, ἐὰν ὅχι τὰ μισά, ἔως τώρα θὰ νὰ εἶχα δυὰ κινῶντα χρυσά."

Τὸ κεφάλι μου 'ς τὰς πέτρας κτυπῶ τώρα σὰν τρελός· τ' ἤθελες ἔρῳ κεφάλι καὶ νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς; Ἀς φοβούσῃς εἰς τὸ χῶμα, διατὶ πολυτελῶς Ἀναπαύσεις μ' ἐξητούσῃς μέσ' τὰ πάχυντα τῆς κλίνης;... Πόση τρέλα νὰ μὴ δέσω ἐν' ἀπ' τ' ἄλλο τὰ φλουριά! Πῶς τρελὸς νὰ μὴν τὰ ἔχω κλειδαριά 'ς τὴν κλειδαριά!

"Όσα ἔχω δὲ μ' εὐφραίνουν· ὅσα ἔφυγον θρηνώ·
Μιλιοῦν· κλειδωμένο τόσον δὲν μὲ καθυδύνει,
"Όσον σφάζει τὴν καρδίαν μου ἕνα κ' ἀλκιόλιανό
"Όπου φεύγει καὶ μ' ἀφίνει.
"Απ' ἐδῶ κόψ' ἕνα ἄσπρο, ἕνα ἄσπρο ἀπ' ἐκεῖ,
"Ήθελα τὸ πᾶν νὰ ἔχω κ' ἄς μὴν εἶχα καὶ βρακί.

Κάθουμαι καὶ λογαριάζω μὲ τὸ κλάσμα τὸν παρῶ.
Τὸ τοσοῦταίκο 'ς τὸ ἄλλας, τὸ τοσοῦταίκο 'ς τὸ λάδι,
Τὸ τοσοῦταίκο 'ς τὸ τᾶδε ἂν συνάψης καθαρά,
Γίνονται σωστοὶ παράδες ὅπου φεύγουν κάθε βράδυ.
Κι' οἱ παράδες τώρα πρέπει νὰ μετροῦνται σὰν φλουριά,
Κι' ὅποιος ἕνα μὲ ζητήσῃ μὲ κτυπᾷ μιὰ μαχαίριά.

Τί ἀσέβεια τοῦ κόσμου! μὲ ταῖς φούκταις τὰ πετοῦν.
Φρένα μ' ἔρχεται καὶ σκάνω σὺν τοῦς βλέπω νὰ τὰ σπέρνουν,
Καὶ τὴν τυφλωμένην τύχην ποῦ τοῦς δίδει καὶ πλοῦτοῦν,
Μὲ τὸ ξύλο νὰ τὴν πέρνουν.

"Όλοι ἄσωτοι κ' οἱ γέροι κ' οἱ παππάδες κι' ὁ λαὸς,
Καὶ οἱ ἄνδρες κ' αἱ γυναῖκες καὶ ὁ ἴδιος Θεός.

"Όλοι τρύπιο ἔχουν γέρι, κ' εἰς ἐμὲ μόνον κλειστό,
"Όλοι θέλουν νὰ μ' ἀρπάξουν· πλὴν τὸν κόπον μόνον χάνουν.
Εἰς δεσμάτα σαράντα τ' ἀσπρολάκια μου βαστώ,
Καὶ σαράντα εὐσφόροι ἐκεῖ μέσα δὲν τὰ φθάνουν.
"Όλημέρα οἱ σκαριῶται νὰ ξοδεύω μὲ σκουνοῦν.
"Σ τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅμως ὅσῳ θέλουν ἄς βροντοῦν."

Εἶμαι τέκνον τῆς προοῦδου, θέλω τὸ κοινὸν καλὸν
καὶ δασκάλους καὶ σχολεῖα.
Τὰ εὐλογημένα ὅμως καταντῶν' ἔς τὸν ὁλοκλήρον,
Καὶ τοῦ πράγματος νὰ ὅλη καθ' αὐτὸ ἡ δυσκολία.
"Ένας δ' ὁ σε, ἄλλος δ' ὁ σε, ἡκουσες κάμμιὰ φορὰ
Νὰ διακριθῶν νὰ εἶπουν, "πᾶρε τοῦτον τὸ παρᾶ;"

Τὸν κουφὸ λοιπὸν εἰς ὅλα· μ' ἕνα ὅχι τοὺς πετᾶς,
"Όχι γρόσι, ὅχι ἄσπρο, ὅχι ῥοῦχ', ὅχι παπούτσι,
Οὔτε μὲ ὁμολογίαις, οὔτε μὲ ἔγγυθας,
Οὔτε "Άγγελο θυμιάμα, οὔτε ἄνθρωπο κουκουῖται·
Κ' ἔτσι μ' ἡσυχο κεφάλι κουμουλιάζεις τὸ φλουρί,
Καὶ τὸ μάτι τοῦ ἀσώτου ἀκριβὸν ἄς σὲ θαρρῇ.

"Σ τὸ κλειδί, 'ς τὸν πάτο πάτο κ' εἰς κρυψῶνα μυστικὸν
ὅ,τι εὐρῆς κι' ὅ,τι λάχης.

Ναί· καλὰ ποῦ ἐνθυμήθην, λέγει κ' ἕνα γνωμικόν,
"Κλέ—(ἄ, ὅχι!) κρύψε νάχης."
Πλὴν ῥωτᾷς τί ὅλα τὰ κάμης; τί ἐρώτησις κακὴ!
"Έχε τ', ἄνθρωπε, νὰ τᾶχης, καὶ αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ.

Θησαυροὶ μου σκουριασμένοι! ἀλυσόδετ' ἀγαθὰ!
Μουχλιασμένα μου κελάρια! ξυρισμένας μου βαρέλλαις!
Νὰ σὰς βλέπω μόνον τώρα ἡ καρδία μου μεθᾷ,
"Ό γερόντισσας παρθένας, σκονισμένας μου κασσέλαις!
"Άμποτε νὰ μὴ τοιμήσῃ φθόνος, μάτι ἡ ἀφῇ
"Ὡς ἐδῶ νὰ εἰσχωρήσῃ πρὶν τὸ σῶμά μου ταφῇ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Αἱ προσφορὰὶ ἐπανωφορίων γίνονται συνήθως ἐν ὥρᾳ καύσωνος, αἱ δὲ πλείσται προσκλήσεις εἰς γεῦμα ἀποτείνονται εἰς μὴ πεινῶντας.

* * "Ό "Έλλην στέργει μὲν πολλάκις νὰ σε-ρηθῇ ἄρτου, οὐχὶ ὅμως καὶ βουτύρου ὅπως ἀλείψῃ αὐτόν.

* * Οἱ στέφοντες τὰ μέτωπα τῶν νεκρῶν κλάδοι δάφνης, χρησιμεύουσι πολλάκις ὡς ῥάβδοι πρὸς μαστίγιωσιν τῶν ζώντων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

* * Ἐν ταῖς ἐκθέμασι τοῦ κινεζικοῦ τμήματος τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως τῶν Παρισίων ὑπάρχει καὶ συναγωγὴ φαρμακευτικῶν προϊόντων τῶν Σινῶν, ὧν τινὰ ὅντως παρὰδοξα εἰς τὸ εἶδος τῶν σημειοῦμεν ἐνταῦθα.

Χολὴ ἄρκτου.— Ἀντιδοτὸν ἰσχυρότατον εἰς πολλὰς νόσους.

Στόμαχοι ἀπεξηραμένοι πτηνῶν.— Πρὸς θεραπεῖαν τῆς δυσπεψίας.

Λίθοι ἀνθρωπίνων οὐρῶν.— Κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν νεφρῶν.

Ἰπποκάμνη (ἰχθύς).— Ἐξάίρετον φάρμακον τῶν πόνων τῆς λοχείας. Τίθεται εἰς τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενοῦς.

Δέρμα ἐλέφαντος εἰς κόνιν.— Κατὰ τῶν ρευματισμῶν.

Χρυσάλλιδες περρυγμέναι τεττίγων.— Κατὰ τοῦ πονοκεφάλου.

Ὅστᾱ τίγρεως. Πηκτὴ.— Φάρμακον μεγάλης ἀξίας. Δίδεται ὡς ἐξάίρετον τονικόν.

Ἐντερικὴν κεράτων ἐλάφου.— Κατὰ τῆς συνάγχης καὶ τοῦ βρογχίτου.

Κόλλα δέρματος ὄνου.— Ἐχει μεγίστην φήμην· χρησιμεύει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν πνευμόνων.

Περιττώματα μεταξοσκωλήκων ἀπεξηραμένα.— Κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν βρόγχων.

Περιττώματα νυκτερίδων ἀπεξηραμένα.— Κατὰ τῆς ὀφθαλμίας.

Βλέννα βατράχων.— Κόνις πταρμική, κατὰ τῆς λιποθυμίας καὶ τῶν σπασμῶν.

Ἡ ἀπεχθὴς αὕτη κόνις παρασκευάζεται ὡς ἑξῆς· Ἐμβάζουσι ζῶντας βατράχους ἐν ἀγγεῖῳ περιέχοντι ἄλευρον· οἱ βράττοι ἐκκρίνουσιν τὴν ἰδιόζουσαν αὐτοῦς βλένναν καταβρέχουσι τὸ ἄλευρον, ὅπερ εἶτα ξηραίνουσιν ἐξάγοντες τοὺς βατράχους.

Ἡ πλοίαρχος Βέμπ, ἐξάκουστος ἤδη ὑπάρχων διότι διέπλευσε τὴν Μάγχην ἀπὸ Δούβρης εἰς Καλαί, ἐπεχείρησε κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ περιεργότατον νηπτικὸν κατόρθωμα. Ἐστοιχημάτισε νὰ κολυμβήσῃ ἐν τῷ ποταμῷ Ταμέσει ἐπὶ τριάκοντα ἑξ συνεχεῖς ὥρας ἀνευ τινὸς συσκευῆς καὶ χωρὶς νάναπαυθῆ. Ἐξεκίνησε δὲ τὴν ἑκτὴν ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

Ὁ ἀτρόμητος κολυμβητὴς ἀλείψας τὸ σῶμά του δι' ἐλαίου ἀλιελέφαντος ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κήπων τοῦ Νόρθ Βούλβιχ πλησίον τοῦ Λονδίνου, μυριάδων θεατῶν συνωθουμένων κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀνευφημούντων. Συνώδευε δὲ τὸν κολυμβητὴν μικρὸν ἀτμόπλοον οὗ ἐπέβαινον οἱ κριταί, καὶ δύο λέμβοι φέρουσαι σκεπάσματα καὶ φάρμακα. Ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς, μόνον δὲ λεπτὴ βροχὴ ἔπιπτεν ἐκ διαλειμμάτων. Τὴν δεκάτην ὥραν πνέοντος σφοδροῦ ἀνέμου καὶ ἐπειδὴ τὰ κύματα ἦσαν μέγιστα, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸν δρόμον του. Τὴν ἐνδεκάτην ἐπεχείρησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀναβαίνων τὸν Τάμεσιν· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦτο τόσον ἄθλιος, ὥστε τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων, καὶ ἠναγκάσθη-

σαν νὰ τὸν ἀνασύρῳσιν εἰς τὸ ἀτμόπλοον, ἐνθα ὁμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Περιεπύλιξεν αὐτὸν παρσευθὺς διὰ καλυμμάτων, τῷ ἔδωκαν ζῦθον, καὶ τὸν ἀπέθηκαν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐκολύμβησε δὲ ἐπὶ ἐννέα συνεχεῖς ὥρας, διαπλεύσας διάστημα 22 μιλίων, ὅ ἐστι 9 περίπου λευγῶν.

Ἡ πληθυσμὸς τῆς γῆς, κατὰ τὸ τελευταῖον τεῦχος τῶν «Γεωγραφικῶν ἀνακοινώσεων» εἶνε 1,439,145,300. Ἡ Εὐρώπη περιέχει 312,898,480 κατοίκους, ἡ Ἀσία 831,000,000, ἡ Ἀφρικὴ 205,000,000, ἡ Αὐστράλια καὶ Πολυνησία 4,000,000 καὶ ἡ Ἀμερικὴ ὑπὲρ τὰ 86,000,000.

Ἐπὶ 1000 κατοίκων ἐν Εὐρώπῃ ἀναλογοῦσι 1022 γυναῖκες, ἐν Ἀμερικῇ 983, ἐν Ἀφρικῇ 980, ἐν Ἀσίᾳ 943 καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ 812. Ἐν Πορτογαλίᾳ ἐπὶ 1000 κατοίκων ἀναλογοῦσι 1073 γυναῖκες, ἐν Σουηδίᾳ 1059, ἐν Ἀγγλίᾳ 1058, ἐν Ἑλβετίᾳ 1846, ἐν Γερμανίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ 1036, ἐν ταῖς Κάτω Χώραις 1028, ἐν Δανιμαρκίᾳ 1026, ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ 1024, ἐν Ῥωσίᾳ 1022, ἐν Ἰσπανίᾳ 1018, ἐν Γαλλίᾳ 1007, ἐν Ἰταλίᾳ 989, ἐν Βελγίῳ 985, ἐν Σερβίᾳ 946, ἐν Ῥωμουνίᾳ 937 καὶ ἐν Ἑλλάδι 933.

Ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Leicester ποιμὴν τις ἔβασκε τὸ ποιμνιὸν του εἰς τὰς ἐκεῖ πεδιάδας. Αἰφνιδίως θύελλα ἐκραγεῖσα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ καταφύγῃ ὑπὸ μέγα δένδρον ὅπως προφυλαχθῇ. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἠσθάνθη ὁ ἄνθρωπος κάτωθεν τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης σπασμωδικὰς κινήσεις, καὶ ἀπωλέσας τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν του, ἔπεσε. Διετῆρει ὅμως τὰς αἰσθήσεις του, παραπονεῖτο δὲ μόνον, ὅτι ἠσθάνετο πόνους εἰς τὰ νῶτα καὶ εἰς τὰς κνήμας.

Ὁ προσκληθεὶς νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν ἱατρὸς ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ παράδοξον ἀποτέλεσμα τοῦ προσδαλόντος αὐτὸν κεραυνοῦ. Ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐτῆς ἐφάνετο ἐπὶ τῶν νῶτων θαυμασίως ἀπεικονισμένον διὰ λαμπροτάτου ὑσγίνου χρώματος στέλεχος δενδριλίου, ἔχοντος πολυαριθμούς κλάδους, χαραγμένους μετὰ μεγάλης λεπτότητος, ὡς ἂν ἦσαν δι' αἰχμῆς βελόνης. Ὁ καρπὸς τοῦ δενδριλίου εἶχε περίπου πᾶχος ἐννέα γραμμῶν καὶ παρίστα πτέριν ἐνὸς ποδὸς ὕψους μετὰ 6 ἢ 8 κλάδων. Ἦτο δὲ λίαν καλῶς ἀπεικονισμένη καὶ ἐφάνετο ὡς ἐκτετυπωμένη ἐπὶ τῶν νῶτων. Τὰ ἐνδύματά του οὐδὲν ἔφερον ἔχνος τῆς διαβάσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύστος. Ὁ καλλωπισμὸς οὗτος ἦτο τῷ ὄντι ἀξιοθέατος καὶ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἐπιδεικνύοντα αὐτὸν, ὡς μέσον χρηματισμοῦ. Δυστυχῶς ἡ εὐτυχὴς δι' αὐτὸν ὁ τύπος ἐκεῖνος δὲν διετηρήθη ἐπὶ πολὺ, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἤρ-

χισαν νὰ ἐξαλείφονται, κατὰ πρῶτον μὲν τὰ ἄκρα τῶν κλώνων, εἶτα δὲ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, μέχρις ὅτου δὲν ἔμεινεν οὐδὲν ἔχνος αὐτοῦ.

Πειράματα τοῦ τηλεφώνου πολλοῦ λόγου ἄξια ἐγένοντο ἐν Παρισίοις ἐν τῷ Πεδίῳ τοῦ Ἀρεως. Τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου Ἐδίσον βελτιωθέντα ἐτέθησαν εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐν Βερσαλλίαις τηλεγραφικοῦ γραφείου, ἀπέχοντος πλέον τῶν τεσσάρων λευγῶν. Ἐρωτήσεις δὲ καὶ ἀποκρίσεις διημείβθησαν μετὰ τῶν δύο πόλεων εὐκολώτατα, καὶ οἱ λόγοι μετεδίδοντο καθαρότατοι καὶ ταχύτατα. Πάντες δ' οἱ παρόντες προσεκλήθησαν νὰ μετὰσχῶσι τοῦ πειράματος, ἐξ οὗ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ νέα ταῦτα τηλεφῶνα εἶνε πολὺ τελειότερα τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει.

Ἐν Νέᾳ Αὐρηλίᾳ ἐξετέθη σκιαδίων πρὸς χρῆσιν τῶν ἵππων, πρᾶγμα φαινόμενον κατὰ πρῶτην ὄψιν ἀδύνατον. Τὸ σκιαδίων τοῦτο θὰ προφυλάττῃ τὴν κεφαλὴν τῶν ἵππων ἀπὸ τῆς θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ακτίνων, συνίσταται δὲ ἐκ δύο μερῶν ὑφάσματος ἀδιαβρόχου τεταμένον ἐπὶ σιδηροῦ σύρματος, οὕτως ὥστε μετὰ τῶν αὐτῶν κυκλοφορεῖ ἀκωλύτως ὁ ἀήρ. Κατὰ τὸ ἀνώτατον δὲ μέρος τοῦ σκιαδίου προσκολλητὰ καταλλήλως σπόγγος βρεχόμενος πλείοτερον ἢ ὀλιγώτερον, κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πληροφορίαι περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ περιφήμου ἐργοστασίου τοῦ Κρούπ. Καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν ἡλαττώθη, 8,500 ἄνδρες κατεργάζονται ἐπὶ αὐτόθι τὸν χάλυβα. Τὸ χυτήριο περιέχει 298 λέβητας καὶ ἀτμοκίνητους μηχανὰς δυνάμεως 11,000 ἵππων καὶ 77 ἀτμοκίνητους σφύρας βάρους 2—1000 στατήρων. Ἐν διαστήματι εἰκοσι καὶ τεσσάρων ὥρῶν τὸ ἐργοστάσιον δύναται νὰ παραγάγῃ πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον, ὅπως στρωθῇ σιδηρόδρομος ἐκτάσεως 19 χιλιομέτρων, ἤτοι τροχοὺς, τροχιάς, ἄξονας, ἐλάσματα, ἅμα δὲ καὶ 1,500 μύδρους. Τὸ χυτήριο δύναται νὰ παραδίδῃ 300 τηλεβόλα κατὰ μῆνα. Ἀπὸ τοῦ 1847 ἐχαλεῦθησαν 15,000 τηλεβόλα παντοίων μεγεθῶν. Τὸ ἐργοστάσιον καταναλίσκει καθ' ἐκάστην 36,000 στατήρας γαιανθράκων, ὑπάρχουσι δὲ 21,000 φανοὶ ἀερίου. Τὰ διάφορα τμήματα τοῦ ἐργοστασίου συγκοινωνοῦσι πρὸς ἄλληλα διὰ σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος ἔχοντος μῆκος 60 χιλιομέτρων καὶ ἐπασχολοῦντος 24 ἀτμαμάξας καὶ 700 ἀμάξας φορηγὰς. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις ἐν Ἐσσεν 14 τηλεγραφικὰ γραφεῖα, 8 ἀτμοκίνητοι ἀντλῖαι καὶ σῶμα πυροσβεστῶν ἐξησκημένων καὶ πειθαρχούντων. Ὁ κ. Κρούπ κέκτηται ἐν Μέππεν πολὺγωνον ἐκτάσεως 18 χιλιομέτρων, ἐνθα δοκιμάζονται τὰ τηλεβόλα. 3,300 ἐργάται ἐξάγουσι τὸν σιδηρόν καὶ τοὺς γαιάνθρακας ἐκ τῶν ἀνθράκων αὐτῶν

ἐργοστασίων· ἔχει δὲ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μεταλλεῖα, παράγοντα κατ' ἔτος 4,000,000 στατῆρας σιδήρου, ὃν μεταφέρουσι 5 ἀτμόπλοια ἀνέκοντα ἐπίσης τῷ κ. Κρούπ. Οἱ ἐργάται καὶ αἱ οἰκογένειαι των, ὁμοῦ 16,200 ψυχαί, κατέχουσι 3,277 καταλύματα ἐν οἰκίαις, αἵτινες εἶνε κτῆμα τοῦ ἐργοστασίου.

~ ~ ~ Ἐκ τῆς «Ἵρας» ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα· Ἐν Γαλλίᾳ ἀνέκαθεν ὁ καπνὸς ἦτο μονοπώλιον τοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦ 1844 ἐνοικιάζετο, ἀλλ' ἔκτοτε ἀνέλαβεν αὐτὴ ἡ κυβερνήσις τὴν ἐνέργειαν τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ εἵδους τούτου. Οὐδέποτε ἴσως μονοπώλιον ἄλλο ἀπέδωκε τοιοῦτον κέρδος εἰς ἐπιχράτειαν, ὅσον τὸ τῶν καπνῶν ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ ἐτησία καθαρὰ εἰσπραξις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐκ τοῦ μονοπωλίου τούτου ἀνέρχεται εἰς 260 ἑκατομύρια φράγκα καὶ ἐπέκεινα, ὅπερ ἀποτελεῖ περίπου τὸ δέκατον τοῦ ὅλου εἰσοδήματος τοῦ κράτους. Ὡς εἰκὸς, τοιαύτη κολοσσιᾶ ἐκμετάλλευσις ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ πολὺπλοκον ὑπηρεσίαν, ἥς οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι εἰσὶ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δ' οὗτοι ἐκλέγονται ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς περιωνύμου πολυτεχνικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἔχει σήμερον καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν 49 ἐργοστάσια παρασκευῆς τῶν καπνῶν, καὶ 49 ἀποθήκας. Ἐκαστον ἐργοστάσιον παράγει ἐτησίως 4,500,000 χιλιόγραμμα παρσκευασμένου καπνοῦ, ἐπασχολεῖ δὲ 1000 ἐργάτιδας. Ἐν ὅλῳ λοιπὸν τὰ 49 ἐργοστάσια παράγουσιν ἐτησίως 28,500,000 χιλιόγραμμα παρσκευασμένου καπνοῦ καὶ ἐπασχολοῦσι 49,000 ἐργάτιδας. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη μεταχειρίζεται μέσα χημικὰ καὶ μηχανικὰ λίαν τελειοποιημένα, δι' ὧν παρασκευάζει τοὺς καπνοὺς τῶν διαφόρων ποιοτήτων. Τῷ 1877 παρσκευάσε 650 ἑκατομύρια χάρτινα σιγάρα, ἐκτὸς τῶν ἐκ φύλλων καπνοῦ σιγάρων καὶ τοῦ εἰς μικρὰ δέματα πωλούμενου καπνοῦ. Αἱ χημικαὶ καὶ μηχανικαὶ τελειοποιήσεις ἀφορῶσιν εἰς τὴν ταχύτητα τῆς ἐργασίας καὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς. Εἰς τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καταλέγονται τινες τῶν διαπρεπεστέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, οἳ οἱ περιώνυμος ἀστρονόμος Le Verrier, ὁ κ. Rolland, νῦν γενικὸς διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας τῶν καπνῶν καὶ μέλος τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. de Schloesing, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων γάλλων χημικῶν, ὁ νῦν ὑπουργὸς κ. Teisserenc de Bart, καὶ ἄλλοι οὐκ ὀλίγοι ἐν ταῖς ἐπιστήμαις διαπρέφαντες.

~ ~ ~ Ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 1/13 Σεπτεμβρίου ὁ κ. Ravaisson ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Ruelle παρουσίασε τόμον ἐπιγραφόμενον «Ἑλληνικὰ ἀνέκδοτα κείμενα περὶ τοῦ μουσικοῦ κανόνος τῶν Ἑλ-

λῶνων». Κατὰ τὰ κείμενα ταῦτα, γεγραμμένα ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως καὶ ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Graux ἐν χειρογράφῳ τῆς Μαδριταίας βιβλιοθήκης, ἡ ἀρχικὴ μουσικὴ κλίμαξ σχηματιζομένη ὑπὸ δύο τετραχόρδων συνδεδεμένων, ἥτοι ἡνωμένων διὰ κοινῆς διαμέσου φωνῆς (nota), ἀποδίδεται εἰς τὸν Ὀρφέα, ὅστις λέγεται λαβὼν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφευρέτου τῆς λύρας. Ὁ Πυθαγόρας εἰς τὴν κλίμακα ταύτην ὑπεκατέστησε τὴν ὑπὸ δύο μὴ συνδεδεμένων τετραχόρδων σχηματιζομένην. Εἰς τὰ δύο ταῦτα μουσικὰ συστήματα ἀνταπεκρίνοντο δύο ἀνάλογα ἀστρονομικά.

~ ~ ~ Φοβερὰ καταστροφή διεδραματίσθη πρὸ ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως. Τὸ ἀτμόπλοιο «Princess Alice» φέρον περὶ τοὺς ἑπτακοσίους ἐπιβάτας, συγκρουσθὲν πρὸς ἕτερον ἀτμόπλοιο, κατεποντίσθη· 550 ἐπιβάται, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπνίγησαν· πρὸς τοῦτοις ἀπωλέσθη ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα. Ἡ φρικτὴ αὕτη συμφορὰ εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον ἀξιοθρήνητος, ὅσην οἱ δυστυχεῖς ἐπιβάται εἶχον ἐξέλθει εἰς πλοῦν χάριν διασκεδάσεως, ἡ δὲ καταστροφή συνέβη ὅποτε τὸ ἀτμόπλοιο ἐπανήρχετο εἰς Γραβεσούνδ.

~ ~ ~ Διακεκριμένον μέλος τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. Λουκᾶ, καταγίνεται ἀπὸ τινος, χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, νὰ ζυγίξῃ τὰ ὅσῃ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐπιστήμονος τούτου, τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (εἶνε πιστευτὸν, ἀναγνώστρια;) εἶνε πολὺ βαρύτερον τοῦ ἀριστεροῦ. . . . Ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους τῶν ὀστέων τοῦ δεξιοῦ μέρους πρὸς τὰ ἀντίστοιχα τοῦ ἀριστεροῦ εἶνε 3 ἐπὶ τοῖς 100.

Εἰς ἀναγνώστης.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εἶνε καλὸν νὰ τρυπῶνται τὰ ὦτα τῶν κορασίων;

Οὐδόλως εἶμαι φίλος τῶν ἐνωτίων, διότι ταῦτα ἔνεκα τοῦ βάρους των μηχανώνουσι καὶ παρामορφοῦσι τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός, ὅπερ δυσάρεστον. Ἀλλ' ὅμως γέρων τις λατρὸς βεβαίως ὅτι αἱ ὀφθαλμίαι, εἰς ἃς ὑπόκεινται τὰ πλεῖστα τῶν παιδίων, εὐτυχῶς προλαμβάνονται καὶ διαλύονται ἔνεκα τοῦ ἐλαφροῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ ὠτός ὑπὸ τῆς πληγῆς τῆς διατρυπήσεως καὶ τῆς συνεχοῦς ἑλξεως ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ κρεμασμένου κοσμήματος.

Ὅθεν εἰναι μὲν τὰ παιδιὰ ἔχωσιν ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄφετε τὰ ὦτά των ἀνέπαφα, εἰναι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ των εἶνε ἐξηρεθισμένοι, κρεμάσατε ἀπὸ τῶν ὠτῶν αὐτῶν ἐνώτια, ἀλλ' ἐλαφρότατα.